

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període



Sèrie P - Número 106

5 de maig de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 54, primera reunió

SUMARI

Dossier

Proposta de reforma

del Reglament del Parlament (debat de totalitat) (tram. 211-00001/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors (tram. 300-00306/10) p. 10

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00308/10) p. 15

Interpel·lació

al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 300-00307/10) p. 20

Interpel·lació

al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapacitat i les entitats que hi treballen (tram. 300-00305/10) p. 24

Interpel·lació

al Govern sobre la integració dels immigrants als barris (tram. 300-00310/10) p. 29

Interpel·lació

al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública (tram. 300-00309/10) p. 34

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 54.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Salut, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/10). Mesa del Parlament i tots els grups parlamentaris. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 558).

3. Interpel·lació al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors (tram. 300-00306/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 300-00307/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00308/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapacitat i les entitats que hi treballen (tram. 300-00305/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la integració dels immigrants als barris (tram. 300-00310/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública (tram. 300-00309/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

9. Proposició de Llei electoral de Catalunya (tram. 202-00091/10). Ponència conjunta. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 545, 5).

10. Projecte de Llei de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (tram. 200-00005/10). Comissió de Justícia i Drets Humans. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 555).

11. Projecte de Llei de modificació dels llibres primer, segon, quart i cinquè del Codi civil de Catalunya i de modificació de la Llei 10/2008, del 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (tram. 200-00012/10). Comissió de Justícia i Drets Humans. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 556).

12. Proposició de Llei sobre l'ús de símbols en les institucions i els espais públics de Catalunya (tram. 202-00076/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 487, 24).

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els plans de millora de barris i d'àrees urbanes (tram. 302-00284/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la ciutat de Barcelona (tram. 302-00281/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana de Protecció Social (tram. 302-00286/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació de les persones de més de quaranta-cinc anys (tram. 302-00282/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la problemàtica del «sensellarisme» (tram. 302-00283/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de mesures d'acció positiva a favor del col·lectiu de joves extutelats (tram. 302-00285/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Projecte de Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 200-00029/10). Comissió d'Empresa i Ocupació. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 560).

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària. Anunciar que les preguntes amb resposta oral es substanciaran demà a les deu del matí i que avui comencem amb el punt 2 de l'ordre del dia i, després, les interpellacions.

Proposta de reforma

del Reglament del Parlament (debat de totalitat) (tram. 211-00001/10)

El punt 2 de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la proposta de reforma del Reglament del Parlament. Atès que la proposta de reforma presentada per la Mesa del Parlament ha estat signada per tots els grups parlamentaris, passem directament al torn de posicionament per part dels representants dels diferents grups.

En primer lloc, donarem la paraula a l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, ja ho vam dir quan es va debatre finalment i aprovar la Llei de transparència: la Llei de transparència implica un canvi de paradigma a l'hora d'exigir un servei públic transparent. I per nosaltres transparència va lligada a bon govern i va lligada a buscar la traçabilitat de totes les de-

cisions i dels diners públics; també al que es destinen aquestes decisions i aquests diners públics.

Amb l'entrada en vigor de la Llei el mes de juny, ens obliguem a posar en marxa tots els instruments per garantir la transparència al Parlament. I no són només instruments formals derivats de la Llei de transparència, sinó que és un compromís democràtic que exigeix un canvi profund en la manera de fer i en la manera de fer públic allò que es fa, tant dels diputats i grups com en el dia a dia de l'Administració parlamentària.

Segons la disposició addicional cinquena de la Llei de transparència, pel que fa a l'apartat segon, hem d'actualitzar i ampliar els procediments de participació dels ciutadans en el procés d'elaboració de les lleis; hem d'establir i regular un portal de transparència propi; hem de facilitar l'accés a la documentació i informació parlamentària; facilitar la informació relativa al compliment de les obligacions dels diputats i dels alts càrrecs en matèria d'incompatibilitats o de les declaracions d'activitats i de béns i altres obligacions i deures relatius a l'Estatut i a les retribucions dels diputats i diputades; també cal facilitar el currículum de les persones proposades per ocupar càrrecs públics en aquells casos, evidentment, en què sigui competència del Parlament nomenar-los; definir i desenvolupar les regles de bon govern i de govern obert en l'àmbit parlamentari; crear un registre de grups d'interès propi –de fet la Mesa hi treballa, com també en el codi de conducta, a partir d'antecedents en el marc europeu i del mateix Govern de la Generalitat–, i establir un sistema de garanties, incloent-hi un òrgan propi per al dret d'accés.

El que voldria destacar és que, a més d'adequar-se al que regula aquesta disposició addicional en els àmbits que he esmentat..., vull remarcar el que mandata la mateixa disposició addicional cinquena en el seu apartat 3, que diu: «La regulació establerta pel Parlament ha de determinar les adaptacions que calguin derivades de la naturalesa institucional del Parlament, que en cap cas no pot comportar un règim de garantia inferior al que estableix aquesta llei.» Per nosaltres, aquest apartat és clau per anar més enllà en transparència del Parlament. Perquè és evident que l'Estatut reconeix al Parlament el principi d'autonomia parlamentària, però en cap cas les adaptacions del Reglament no han de poder comportar un règim de garantia inferior al que preveu la Llei de transparència per al sector públic en general.

I aquesta voluntat de la Mesa d'anar més enllà de la literalitat dels vuit requeriments concrets que la llei determina per al Parlament queda recollida en la proposta que avui es presenta i es debat, de modificació, bàsicament, dels títols segon i quart del Reglament del Parlament, amb l'addició de diversos apartats, seccions i articles. Un exemple d'aquesta voluntat que esmentava de la Mesa del Parlament d'anar més enllà de la literalitat dels vuit requeriments concrets: doncs entre aquests vuit requeriments no es diu res de la publicació i transparència pel que fa a..., la publicació de contractes de proveïdors, informes, concursos, etcètera, gestionats pel Parlament, com sí que fa la resta de la Llei de transparència per a la resta d'administracions

públiques. Entenem que cal fer públics de manera fàcilment localitzable els contractes de proveïdors, els informes, els concursos, en igualtat de transparència que la resta de subjectes obligats per la llei. I per això en aquesta proposta s'addicionen articles sobre un nou títol de transparència en l'activitat parlamentària on es detallen la informació i la documentació subjectes a transparència, entre les quals hi ha la plantilla, la relació de llocs de treball i el règim retributiu de tot el personal al servei del Parlament, els contractes, les licitacions i els convenis signats pel Parlament i tota la documentació relacionada amb les activitats subjectes a dret administratiu.

També, una qüestió a banda pel que fa a l'òrgan de garantia a què es refereix l'apartat 2, lletra h, de la disposició addicional cinquena, que diu que el Parlament ha de comptar amb un òrgan propi de garantia del dret d'accés a la informació pública. Entenem que com que la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública és un òrgan designat pel Parlament, de fet el vam designar el darrer Ple, amb un estatut independent, cal aprofitar aquest òrgan per unificar criteris i actuacions i, si és possible, no crear-ne un de nou del mateix Parlament. Per tant, en el nou article de garantia del dret d'accés que es proposa, tot i el que diu la disposició addicional cinquena de la llei, es deixa oberta la possibilitat que la Mesa designi al principi de cada legislatura les persones que han de recollir les reclamacions que es puguin presentar contra les resolucions del Parlament en matèria d'accés a la informació pública o bé que subscrigui un conveni amb la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública per complir aquesta funció.

Molt ràpidament –hi ha d'altres qüestions remarcables però que ja s'esmentaran per part d'altres ponents–, jo el que volia dir és que un cop conclogui aquest tràmit d'avui s'obrirà un termini de presentació d'esmenes a l'articulat i el treball posterior en ponència; el tràmit legislatiu que seguirà aquesta proposta d'ara endavant serà assumit des d'Esquerra per la companya diputada Gemma Calvet, ponent de la Llei de transparència, i l'objectiu és aprovar el Reglament adaptat a mitjan mes de juny i tenir a punt totes les mesures normatives complementàries, com el registre de grups d'interès, que regula de nou el Reglament, el codi de conducta o el portal de transparència, abans del 30 de juny.

El Parlament, evidentment, compleix i complirà terminis, i complirà el que diu la Llei de transparència per a totes les administracions, i amb tota l'exigència europea i internacional pel que fa a transparència de l'Administració.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, tres reflexions ràpides sobre aquest punt. Pri-

mer, permeteu-me que reivindiqui l'actual Reglament del Parlament de Catalunya, que ja té una vigència de deu anys i que quan el vam presentar en aquesta cambra destacàvem que fèiem un Parlament més àgil, perquè ampliàvem els períodes de sessions, perquè regulàvem la tramitació en lectura única i perquè també reduïem els terminis a quinze dies per obtenir informació.

Dèiem també que fèiem un Parlament més modern i més transparent, perquè facilitàvem la tasca a l'oposició, perquè vam contemplar per primera vegada a l'Estat la delegació del vot per maternitat, perquè aplicàvem les possibilitats de noves tecnologies a l'activitat parlamentària, perquè regulàvem l'accés a la informació declarada reservada i perquè vam crear també l'Oficina Parlamentària. Moltes d'aquestes innovacions de l'actual Reglament del Parlament després es van incorporar a d'altres reglaments d'altres administracions, o en aquest cas també d'altres comunitats. Per tant, també, en l'antic Reglament del Parlament, aprovat l'any 2005..., una part d'aquestes innovacions que nosaltres proposàvem en aquell moment es van incorporar també a l'activitat legislativa.

I una segona reflexió. La modificació del Reglament que plantejem té fonamentalment dues parts: aspectes que ja estan en l'actual Reglament..., com és l'audiència a organitzacions, grups socials i experts, la tramitació de les ILP, la transparència en l'activitat parlamentària i també la regulació de l'accés a la informació. Aquest accés a la informació per part dels diputats i diputades és un aspecte central per exercir precisament la nostra tasca de control parlamentari dels poders públics i per exercir també aquest principi de transparència i de rendició de comptes. Jo sí que demanaria als companys que estan a la comissió..., que haurien de repassar precisament en aquest punt l'informe que va fer el Síndic de Greuges sobre el dret a la informació pública de març del 2012.

Hi ha dues novetats que posem sobre la taula que efectivament no consten en l'actual Reglament, que són el procediment de consolidació de la legislació vigent, que implicarà un treball molt important per part dels lletrats d'aquest Parlament... És una imposició de la llei que abans esmentàvem, però que, en tot cas, suposarà, hi insisteixo, una feina important per part dels lletrats. I un altre element, que en aquest moment no tenim regulat en aquest Parlament i que s'ha de fer amb molta cura i amb molt d'interès, que és la regulació de tot aquest registre de grups d'interès. Certament, és una part que ve donada per la legislació europea, però ho hem de veure amb molta cura.

I l'última reflexió: nosaltres afrontem el treball en aquesta comissió de reforma del Parlament amb una voluntat d'una total transparència, d'una total informació. Volem que el Parlament sigui un edifici de cristall, que se sàpiga tot el que fem i tot el que es decideix en aquesta cambra. Però ho fem també per una raó definitiva, que és que si posem sobre la taula tot el que es pot saber i tot el que es pot conèixer segurament ningú farà res que es pugui amagar.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. No anunciem la intenció de vot, perquè crec que no és relle-

vant, i, en tot cas, anunciar la meua presència en aquesta Comissió de Reglament.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, amb l'aprovació de la modificació del Reglament d'avui es posa en evidència la falsedat d'aquell argument que utilitzaven alguns per no donar suport a la Llei de transparència, i era aquell argument que deia que al Parlament es volia establir un règim específic, especial, diferent del que obligava el conjunt d'administracions públiques i de ciutadans, i els que realment des d'un moment..., vam creure en aquesta llei, hi vam donar suport i la vam treballar explicàvem que era tot el contrari.

Avui, amb aquesta modificació del Reglament, aquells que van defensar aquelles tesis queden en evidència, i espero que avui en aquest faristol reconeguin que es van equivocar quan feien aquest tipus de plantejament, perquè la realitat els ha desmentit una vegada més. Per tant, no és només parlar de transparència, sinó que és aprovar amb els textos normatius una exigència clara de transparència per part d'aquest Parlament. I això avui ho fem, com vam dir que ja des d'un primer moment la llei ens hi obligava com a Parlament. En segon lloc, dèiem que la voluntat com a legislador era donar exemple en l'àmbit de la transparència. I, en tercer lloc, avui ho demostrem amb la modificació d'aquesta proposta de Reglament.

I ho hem de fer així perquè gaudim d'autonomia parlamentària, i, per tant, era la manera de fer-ho des d'un punt de vista jurídic. I així ho vam explicar, i alguns van voler aprofitar aquesta disfunció en el temps entre l'aprovació de la llei i l'aprovació del Reglament per fer un discurs que hem vist que en els seus fonaments tenia molt poca base.

Dit això, sí que val a dir que en aquesta reforma reglamentària es reforcen alguns elements que són bàsics per a una democràcia. El dret del diputat a exercir el seu dret a informació per exercir la seva funció de control del Govern és fonamental. I, vista la pràctica d'aquest Govern, doncs, cada cop es fa més necessari que mai que reforcem el diputat amb aquestes eines que necessita per poder exercir la tasca que la societat i els ciutadans amb el seu vot li encomanen.

Però, dit això, també és important que s'introdueix algun element més de millora, com pot ser –algun cop se n'ha parlat– la delegació de vot en dos casos que no estaven previstos. Estava previst en el cas de maternitat, no estava previst en el cas de paternitat ni en el cas de malaltia greu, i aquí també s'hi contempla, i nosaltres, doncs, hi donem absolutament recolzament. Però també hi ha un element important: que introduïm el codi de conducta dels diputats, i, per tant, aquest és un element que en la seva concreció correspondrà a un acord de la Mesa del Parlament, però aquí establim

l'obligació de dotar-nos conjuntament d'aquest codi de conducta.

Sí que és cert que hi introduïm algunes millores. Al·gú..., el Partit Socialista feia una lloança de l'antic Reglament, que no diem que no fos un avanç, però que en algunes coses ha quedat molt desfasat, i algunes coses cal millorar-les. I, per exemple, el tràmit d'audiència, el tràmit de compareixences en els procediments legislatius, tal com es fa actualment, requereix una millora absoluta, o també alguns aspectes de la tramitació de les iniciatives legislatives populars. I, per tant, doncs, també s'aprofita aquesta reforma per millorar aquests aspectes.

Sí que un element bàsic, que potser és més tècnic, però creiem que és important..., quan es creu de debò el principi de simplificació normativa, és aquest procediment de consolidació de la legislació vigent, és a dir, com simplifiquem les normes i les modificacions a les normes que anem aprovant com a parlament, perquè siguin comprensibles per al conjunt de la ciutadania i perquè qualsevol ciutadà, doncs, tingui molt clar quin és la norma que cal aplicar en cada moment.

S'hi ha fet una referència, i nosaltres volem dir clarament quin és el nostre posicionament respecte a les garanties dels ciutadans a l'hora d'accedir al dret a la informació, i és quin és l'òrgan que ha de vetllar perquè aquests ciutadans, quan demanin una informació al Parlament i aquest la hi pugui denegar..., doncs, puguin garantir el seu dret. Nosaltres ho diem d'una forma clara: creiem que cal fer un conveni amb la Comissió de Garantia del Dret d'Accés, i, per tant, aquella comissió que els seus membres els vam nomenar en el darrer Ple, creiem que és la que ha de garantir també aquest dret dels ciutadans quan es relacionen amb el Parlament. És molt difícil d'entendre, doncs, que aquesta comissió serveixi per garantir el dret de ciutadans davant del Govern o davant de l'Administració local i no pugui servir davant del Parlament. Nosaltres això no ho entenem, i el mateix nivell d'exigència que defensàvem creiem que ens ha de vetllar i ens ha de, doncs, vigilar, si es permet l'expressió, com a institució, si no fem bé i no garantim bé el dret d'accés dels ciutadans a la informació que generem com a parlament. Malgrat que el marc –i així el consens és el que ho fa possible– preveu les dues possibilitats, d'un òrgan amb funcionaris propis o aquest conveni amb la comissió a què he fet referència, creiem que aquesta ha de ser una opció al model a què hem d'optar, i així ho defensarem.

S'ha fet referència als grups d'interès i, per tant, al registre que haurem de crear com a parlament, i, també, nosaltres creiem que hem de posar el valor en algunes coses. Ho dic perquè, davant de determinats discursos, alguns parlen i altres fem. Alguns han parlat molt de transparència, i els altres, amb les modificacions legislatives com les que avui fem, i amb els treballs que està desenvolupant la Mesa del Parlament, ja abans l'aprovació de la llei, durant els treballs d'aprovació de la llei i posteriorment a l'aprovació de la llei..., la Mesa està fent un impuls important a l'hora d'adoptar totes aquestes mesures en l'àmbit parlamentari. Per tant, davant d'alguns discursos que avui han demostrat que

queden absolutament buits, perquè la realitat els desmenteix, nosaltres apostem per aquells que fan, proposen i modifiquen les normes per garantir la transparència i l'accés a la informació dels nostres ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. També per posicionar el nostre grup parlamentari en aquesta proposta de modificació del Reglament, que ve bàsicament inspirada i obligada per aquesta disposició addicional –ja s'hi han referit altres grups– de la Llei de transparència. Molt bé, senyor Calbó, que aquest Parlament compleixi la llei. Malauradament, la setmana passada no ho feia, precisament en l'aplicació d'aquesta mateixa Llei de transparència; aquesta setmana, en aquest Ple, sí que ho fem. I ve també propiciada per les mateixes modificacions que es van produir en aquest Parlament a la Llei de la iniciativa legislativa popular, per tant, també, no?, que queden incloses en aquesta proposta de nou reglament. Permet, per tant, que el Parlament treballi en aquests terminis, no?, en els terminis per a l'acompliment de la Llei de transparència, i que adopti allò que ja ha fet seu a través d'altres lleis.

Introdueix novetats, certament, no?, en allò a què obliga la llei. La diputada Simó parlava d'aquests vuit preceptes, i va fins i tot més enllà, certament. I té raó el senyor Calbó: probablement una de les propostes menys enlluernadores però més eficaces és aquesta comissió de consolidació de textos; menys enlluernadora pel caràcter més tècnic que té, però més eficaç des del punt de vista de la transparència i l'efectivitat, i de fer més planera, més harmònica, menys dissonant, no?, la legislació que produeix aquest Parlament i, per tant, simplificar-ho i fer-ho més accessible, en definitiva, no només als mateixos diputats o al Govern, sinó també a la ciutadania. També novetat: la regulació dels grups d'interès, com ja s'ha dit; és tot un avenç, no només que els regulem, sinó que alguns fins i tot reconguin que aquests grups d'interès existeixen i actuen i, per tant, que han de fer-ho amb transparència control. I tot el paquet de novetats, també, respecte al dret d'accés a la informació del Parlament.

També modifica alguns dels preceptes o d'allò que el Parlament ja té regulat, no tot són novetats; en alguns dels preceptes, aquesta llei introdueix canvis. Ja està regulat en l'Estatut dels diputats quin ha de ser, doncs, el seu comportament, però ara el nou Reglament també hi entra, i entra també a reclamar l'aprovació d'un codi de conducta. Introdueix la proporcionalitat de la retribució en el cas de les dedicacions no exclusives –que aquest és un tema que ens hi voldrem aturar un moment. Ja estava regulada també la delegació de vot, però es modifica, s'amplia –ja s'ha dit. El Parlament ja té regulada la participació ciutadana, però aquest Re-

glament, de nou, també hi incideix i el regula d'una altra manera. O el tràmit de les iniciatives legislatives populars.

Jo també volia, no?, com feia el senyor David Pérez, referir-nos a l'actual Reglament, no? L'actual Reglament ja parla de participació ciutadana, ja parla de delegació de vot i d'incompatibilitats, i, per tant, hem de ser curosos amb les modificacions que s'hi introdueixin, perquè suposin un avenç, perquè suposin una millora a partir de l'experiència, i no per malmetre allò que ara pot funcionar, amb insuficiències, però pot estar funcionant.

Un és el cas de l'exclusivitat o compatibilitat de la dedicació dels diputats i diputades, perquè al nostre grup li agradaria que en la ponència tinguem l'oportunitat de fer-ne una reflexió profunda i seriosa, veient també el que ocorre, el que passa en aquesta cambra, però també en altres cambres legislatives, i si el major acord i el que beneficia més aquest Parlament i la política és parlar de compatibilitat i limitació salarial i de crear aquesta figura de diputats de plena dedicació i diputats a temps parcial, i si això és el que beneficia l'activitat del Parlament, no?, tal com proposa el Reglament, o si hem de parlar d'exclusivitat i de la dedicació política en el Parlament de forma exclusiva, per no deixar cap mena de dubte a l'activitat ètica i legítima dels diputats i diputades.

En la Llei electoral es parla també, no? –que demà es debatrà–, d'aquesta possibilitat de compatibilitats, i remet precisament al Reglament perquè es reguli què vol dir aquesta limitació de percepcions quan un diputat no s'hi dedica exclusivament, però la regulació que hi ha en aquest Reglament és totalment ambigua. Per tant, sí que des del nostre grup voldríem posar l'alerta en aquest punt i afinar-lo.

El mateix pel que fa a la participació ciutadana. El Reglament del Parlament avui la possibilita. El nou Reglament, la nova proposta, parla de la figura dels experts. És lògic i està bé que reconeguem que no sempre som grups, sinó que hi ha persones expertes que és bo que compareguin i que en sentim el parer. Però també parla d'una certa limitació, d'ambigüitat..., o podem acabar limitant precisament la participació, quan el Reglament parla que, en funció de la rellevància d'una llei, s'aprovaran o no compareixences o es limitaran aquestes a la proporció, a la dimensió, la possibilitat dels grups que puguin proposar..., en funció de la seva dimensió. Potser en això estaríem fent passos endarrere, si no ho acabem d'acordar i de limitar bé. Convençuts que això no és el que es vol fer, nosaltres fins i tot intentarem proposar anar més enllà, i és que hi pugui haver compareixences fins i tot quan en el Parlament, en sessió plenària, es fan plens monogràfics o debats extraordinaris, com ja vam proposar, malauradament de forma infructuosa.

Com deia, la llei també parla..., o modifica les ILP o el procediment de les ILP, incorporant-hi allò que l'experiència ens ha anat, no?, afegint i incorporant a tots els grups parlamentaris. I, en tot cas, la valoració del nostre grup és que puguem, no?, en aquest tràmit, acabar d'afinar tot allò que es proposa en el projecte de

modificació, i ser conscients que precisament amb la coherència, amb l'honestetat i amb l'ambició d'aquesta reforma del Reglament acabarem acostant o allunyant més aquest Parlament de la ciutadania, que ja fa també política.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Hoy debatimos una modificación del Reglamento del Parlament para adaptarlo a la Ley de transparencia en lo relativo a esta cámara. Nosotros, como recordarán, nos abstuvimos ante la Ley de transparencia, porque pensábamos que estaba muy lejos de las actuales exigencias de los ciudadanos en este aspecto, y pensamos que se quedó corta, ¿no?, por decirlo coloquialmente. Pero hoy vamos a votar a favor de que se pueda modificar el Reglamento de esta cámara, porque pensamos que se pueden incorporar, sin duda, mejoras respecto a lo que se regula actualmente.

Hay que destacar que la forma en la que se está llevando a cabo esta modificación, pues, no es la más adecuada, puesto que se hará con prisas, como todo lo importante que últimamente se está tramitando en el Parlament, y pensamos que no se tendrá el tiempo suficiente que esta materia requeriría para debatir y para aportar mejoras.

También hay algunas incógnitas que a día de hoy no se conocen pero que esperamos que se concreten en el debate parlamentario, porque nos gustaría ir más allá de lo que estrictamente exige la Ley de transparencia para la cámara en la que hoy nos encontramos.

También tenemos algunas incógnitas de cómo se desarrollarán posteriormente algunas cuestiones que nos parecen muy relevantes, como el portal de transparencia. Nosotros hemos sido muy críticos con la actual web del Parlament de Catalunya, porque pensamos que la información y la manera de funcionamiento de esta web es francamente mejorable. Y, por tanto, creemos que uno de los principales aspectos que se tendrán que desarrollar es este portal de la transparencia.

También nos interesa el registro de los grupos de interés, que, como ya se ha comentado antes, pues, es la trasposición de una tendencia que ya existe a nivel europeo.

Y también el código de conducta de los diputados. Yo creo que con este código de conducta tendremos todos una buena oportunidad para ir mucho más allá de lo que actualmente se exige y para concretar algunos aspectos que hoy en día, pues, están en debate también a pie de calle.

Otro de los elementos que será fundamental es la participación de los ciudadanos en la tramitación de las leyes. Pensamos que se puede ir mucho más allá, y,

por tanto, participaremos en la tramitación parlamentaria en este sentido.

Y, por último, una reflexión final: no solo es importante lo que se acabe concretando, sino que posteriormente se cumpla. Y lo decimos porque actualmente hay muchas cuestiones que ya están reguladas en el Reglamento del Parlament pero que no se cumplen. Y nos referimos, por ejemplo, a las preguntas que los diputados hacemos al Gobierno; muchas de ellas se responden en un período absolutamente intolerable, con un contenido que no responde para nada a la cuestión planteada. O, muchas veces, hacemos solicitudes de comparecencia para *consellers* o *conselleres*, y vienen con un año, un año y medio de retraso. A nosotros nos gustaría que se cumpliera lo regulado y que se incrementara, por supuesto, la exigencia de información y de derecho de acceso a la documentación por parte de los ciudadanos y por parte, también, de los diputados.

A veces se hace del Reglamento una interpretación restrictiva, que siempre va en detrimento del derecho a la información tanto de los ciudadanos como de los diputados. A nosotros nos gustaría que esto cambiara, y, por tanto, vamos a votar a favor de esta tramitación, porque entendemos que hay determinadas mejoras que se pueden incorporar. Estaremos muy pendientes de otras mejoras que ahora mismo no se contemplan pero que podrían incorporarse en la tramitación. Y, como decíamos, pues, estaremos muy atentos también al cumplimiento del Reglamento y que no siempre se interprete, en caso de duda, de una manera restrictiva y siempre desfavorable para los ciudadanos o para los diputados.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres. Dir que votarem a favor, també, de la Proposta de reforma del Reglament, ratificant-nos en totes i cadascuna de les crítiques que vam fer en el seu moment. Per tant, no li donaré la raó al senyor Calbó. És lícita la discrepància respecte a la Llei, que ens semblava que es quedava curta; és imprescindible, òbviament, reformar el Reglament, i reivindicó el meu dret a la discrepància, el nostre dret a la discrepància, des del seu, també, que avui ha manifestat també que no tenia clar quin era l'òrgan que havia de supervisar determinades coses; però la discrepància és el que enriqueix els debats.

Dit això, votarem a favor de la reforma, que afecta fonamentalment els títols segon i quart del Reglament, que és un precepte que era d'obligat compliment, adaptar el nostre Reglament al que fixa la nova Llei de transparència. I només destacar-ne algunes novetats i alguns dubtes, també, i algunes propostes que farem en el tràmit d'esmenes respecte al funcionament.

Respecte a la tasca dels diputats, és veritat que va més enllà de la informació de l'Administració de la Generalitat, dels organismes i de les empreses i les entitats que en depenen i que s'hi afegeixen també les institucions o els organismes de la Generalitat que actuen amb independència funcional o amb autonomia especial reconeguda per llei.

És veritat també que malgrat que es fixa un termini màxim de quinze dies per poder accedir a la informació encara es manté la prerrogativa que certa informació només pugui ser accessible presencialment, o no disponible via electrònica o per escrit, o simplement sense dret a còpia. És una de les coses que plantejàvem ara fa uns mesos, no?, que l'excepcionalitat hauria de ser exactament excepcional i que els supòsits són encara massa amplis. I si alguns són absolutament inapel·lables –la protecció de menors– altres podrien ser un calaix de sastre on entressin principis que nosaltres no compartim i en què entenem que prima més el dret a la transparència que no d'altres. En la reforma del Reglament tenen fins als vuit supòsits que es donen.

Hi ha una paradoxa, també, que en podríem fer certa lectura fins i tot amb toc d'humor: que el silenci positiu funciona per a tothom menys per als diputats. És a dir que quan demanem informació a qualsevol entitat o organisme continua com funcionàvem abans: si no se'ns contesta, hem de seguir reclamant a la presidenta del Parlament que intercedeixi si no assolim el nostre objectiu.

L'altra, que també podria ser metafòrica, o sens dubte recurrent per a una reflexió, és que al maig del 2015 hàgim de recordar que els diputats i diputades només han d'actuar en benefici de l'interès públic i no acceptar suborns, això surt..., sembla una mica paradoxal que ho hàgim de dir el 2015. Però segurament és un mirall de la realitat, o d'una de les realitats que vivim, que és la realitat i la percepció dels graus d'impunitat, no? S'ha d'actuar èticament, en benefici públic, i no deixar-se entabanar per interessos privats. Més o menys venim a dir això, no?

I el codi de conducta, per nosaltres sense un codi de sanció és un brindis solar. És a dir, seria un brindis al sol.

També, finalment, respecte als diputats, es normativitzen els conflictes d'interessos, que ens sembla absolutament correcte que es cataloguin, que es defineixin, amb allò que s'anomena com a «interessos personals» del diputat. I, com ha dit penso que la diputada Dolors Camats, és veritat que el debat sobre la compatibilitat s'ha d'obrir, perquè també obre portes i delimita. S'ha de fer aquest debat en el tràmit, perquè si és veritat que parla de la reducció de drets econòmics, que podria ser una sortida correcta, és veritat que la importància de la tasca política, institucional, política i democràtica, que fan els diputats hauria de ser l'objectiu central de les persones que representen la sobirania popular.

Correcte el registre de béns i propietats arran de les reformes de bé públic, abans, durant i després, és a dir, de forma permanent.

I sobre el funcionament del Parlament, molt ràpidament, és veritat que s'amplien les causes de la delegació de

vot, i em sembla correcta aquesta ampliació de supòsits. Allò relatiu a les audiències de grups socials i experts, que s'ha ha de continuar aprofundint per ampliar la democràcia i no constreñer-la. Respecte de la regulació de la tramitació de les ILP, també ho hem vist fa poc, com discutíem aquí una ILP..., si no m'equivoco era del 2007 o del 2008. Sí que farem una esmena en el sentit que en els tràmits de les ILP el vuitè grup parlamentari, o el novè, diguem-ho així, siguin els grups proposants, sense vot, però sí amb dret a veu, que puguin interpel·lar els compareixents i els experts. Em sembla que és interessant i que s'adequa a la democràcia, al segle XXI. També valorem molt positivament la consolidació legislativa, perquè reforça la seguretat jurídica i la claredat expositiva i n'evita la confusió. I, finalment, també celebrem les obligacions de transparència que atenyen..., la transparència i allò que és una mica el rovell de l'ou: la relació i el registre dels grups d'interès. Cal determinar quins seran i quina informació hauran d'adoptar. I en aquesta sí que ens jugarem absolutament si la Llei de transparència va més enllà o va més cap aquí.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar suport al tràmit de reforma del Reglament del Parlament per donar compliment a la Llei de transparència, i, tal com han dit els anteriors portaveus, anar més enllà. Ara tenim la possibilitat de portal de transparència, codi de conducta, debatir el registre de grups d'interès, i per descomptat tenim una altra responsabilitat de fer possible que siguin sinònims i no antònims la transparència, el bon govern, el retiment de comptes i la simplificació. Aquest és un element molt important, substantiu, del que hi ha darrere del dret a l'accés de la informació, que és que la gent ens entengui, que ho trobi fàcil i que pugui, per descomptat, no només buscar, igual que els diputats, sinó també participar, en els debats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. Intervenció breu. De fet, podríem aplicar-nos el que disposa el Reglament i consolidar les intervencions en casos com aquests, i avui haver-nos estalviat totes les intervencions, perquè estàvem bastant d'acord amb què farem a partir d'ara, i substanciar el debat quan l'hem de fer, que és a partir d'avui. I, per tant, miraré de no generar polèmica.

Constatar, això sí, que d'acord amb allò que vam debatre a la llei, i tal com deia el diputat Calbó, hi ha se-

paració de poders, en aquest país. I, per tant, és bo que allò que vam disposar en l'article 58.1 d'autonomia parlamentària i independència parlamentària s'apliqui, i per tant que sigui el mateix Reglament que reguli tot el que fa a la transparència, cosa que alguns no van voler entendre, i espero que avui ho hagin acabat d'entendre del tot.

I sí destacar tres o quatre coses. El tema del reforç dels drets i els deures dels diputats. D'una banda, el que avançava la diputada Camats. Ja en farem el debat. Jo crec que no hi ha posicions apriorístiques. Precisament, el que ha fet la Mesa és deixar obert allò que en ponència electoral es va suggerir per part d'alguns dels grups, vam suggerir alguns dels grups, i que és senzillament debatre si totes les compatibilitats que donem han de ser, com les donem ara, amb el mateix sou dels diputats, si hi ha d'haver exclusivitat dels diputats o no, que és un debat interessant i que no només el fem nosaltres, sinó altres cambres parlamentàries.

També l'augment de supòsits de delegació de vot, especialment en els casos de malaltia greu, també de paternitat, i malauradament hem tingut casos de malaltia greu, tenim casos de malaltia greu, en aquest Parlament durant aquesta legislatura que no els hem pogut afrontar de la manera adequada a nivell de delegació de vot.

També, en el tema de les audiències, posar al dia tota la regulació també de les ILP.

I també el tema de la consolidació legislativa, no tant ja com a qualitat jurídica, que també, però sobretot també de cara a la seguretat jurídica. Perquè al cap del temps això esdevé un problema de seguretat jurídica a l'hora d'aplicar les lleis, si la consolidació no es fa correctament o no es fa.

I, evidentment, tot el que fa a l'àmbit de transparència, tant l'accés a la informació, el registre de grups d'interès i el Parlament obert. Tots els debats que puguem generar aquí els hem tingut ja en ponència, i en tot cas el que demanem és que donem per fets aquells debats que ja la ponència dóna per bons, i per tant que tot el que es registra de grups d'interès, tot el que és publicitat activa, etcètera, ho donem per fet i que ens centrem en aquelles coses en què encara en aquest moment no tenim un posicionament, com és precisament la comissió que ha de garantir, quan hi ha la denegació al dret d'accés, una resolució independent, que poden ser les diferents propostes que han sortit, des d'un òrgan independent del mateix Parlament fins a un conveni amb l'òrgan que vam crear en el darrer Ple. I en tot cas nosaltres estem oberts a arribar a acords en aquest tema.

I, de fet, res més. Estarem també presents en la comissió, aportarem també esmenes per millorar el text, i amb voluntat que aquest sigui el Reglament de tots, i per tant que no ens barallem pel que ha de ser el marc normatiu d'aquesta cambra, que hauria de ser un punt de trobada per a tots.

Només un parell de coses finals. Agrair la feina que es fa per part de la secretaria general i també del lletrat major i dels serveis de la cambra per adaptar el por-

tal del Parlament a la Llei de transparència i també a la mateixa normativa que avui veiem perquè, evidentment, en temps breu puguem tenir un text sobre la taula, cosa que també passa a l'Administració de la Generalitat, als ajuntaments, a les entitats afectades per la Llei de transparència.

I en tot cas només dir a la senyora Arrimadas, que em sembla que en aquest moment no està a la cambra, en nom de Ciutadans, que, a diferència del que ella ha dit, aquesta normativa... En tot cas, no sé per què es van abstenir, al final, el Grup de Ciutadans, després d'haver treballat en la llei. Però el que li puc garantir és que segur que no va ser perquè el text es quedés curt. Si alguna cosa hem vist en aquests tres, quatre, mesos en què ja tenim la llei aprovada és que tothom que se l'ha pogut llegir a nivell de dret comparat, a nivell també de l'Estat espanyol, ens diu que és la més exigent i que és una llei que està al capdavant de l'exigència de cara a les administracions i a favor del ciutadà. Per tant, amb tot el respecte, no li admeto això que és una llei que es va quedar curta.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa de reforma del Reglament continua la seva tramitació.

Continuem amb l'ordre del dia. I abans d'iniciar les interpellacions, anunciar-los que hi ha una sol·licitud presentada pel Govern, que demana una alteració de l'ordre del dia quant a les interpellacions, de tal manera que el punt 5, relatiu a la interpellació al Govern sobre la política energètica, es pugui substanciar abans del punt 4. Tant l'interpellant com el Govern hi estan d'acord. Es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)* Molt bé.

Interpellació

al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors
(tram. 300-00306/10)

Doncs passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, el motiu de la interpellació del Grup Parlamentari Socialista és posar de manifest la situació de precarietat que es viu en bona part del món del treball. La realitat de què ens parlen alguns dirigents polítics, tant del Govern espanyol com també del Govern català, el seu, no s'adiu amb la realitat d'un nombre molt important de persones treballadores. La crisi, per a elles, continua. Malgrat que avui hagin sortit bones dades d'atur registrat, que podem celebrar, la profunditat de la crisi continua i accentua les condicions de precarietat que viuen els treballadors i les treballadores.

Aquesta precarietat es concreta en treballs temporals de curta durada, un nombre important de contractacions a temps parcial. I això porta implícitament a la devaluació de les condicions de seguretat i salut en el treball. Perquè les persones treballadores, preocupades per mantenir el seu lloc de treball, deixen en segon terme les condicions de seguretat i salut, la qual cosa porta a l'increment del risc dels accidents laborals per sobrecàrrega i per la pressió de la feina.

Així mateix, també el nombre important de subcontractes porta a un deteriorament de les condicions de treball, i el seu reflex també en la disminució real de seguretat i salut laborals. L'altre dia en vam tenir un bon exemple aquí al Parlament amb les mobilitzacions que van dur a terme Movistar o bé els treballadors de les empreses subcontractades d'Endesa, que il·lustren molt bé aquesta pràctica. Després, conseller, li passaré fotografies que fan feredat, fan esgarriar. En tot cas, pel que fa a Movistar, ens diuen que el conflicte està en vies de solució.

Bé, en tot cas, la reforma laboral del Partit Popular i de Convergència, la seva reforma laboral, que a vostè, conseller, li va agradar i va lloar en reiterades ocasions, ha estat el motor del deteriorament i la precarietat dels salaris i les condicions laborals. Ni s'ha creat l'ocupació que la justificava ni ha variat el model de temporalitat en la contractació. Per cada contracte indefinit que se signa a Catalunya se'n signen set i mig de temporals.

Conseller, cal una revisió radical dels elements d'aquesta reforma que més han contribuït al deteriorament i a la precarització de les condicions laborals. No el marejaré amb les dades. Són als informes anuals que aquests dies han publicat els sindicats. També són a l'Observatori d'Empresa i Ocupació de la Generalitat. Per tant, vostè les té i les coneix. Aquestes dades posen de manifest la major incidència dels accidents de treball, les malalties professionals i les lesions en el treball entre els col·lectius que treballen en condicions més precàries, com deia abans: els treballs temporals, a temps parcial, o els falsos autònoms obligats per la situació.

Tampoc no ens pot discutir l'impacte negatiu de la qualitat en el treball que ha suposat la reducció salarial i la precarització fruit d'aquesta seva reforma laboral.

A aquesta situació també s'hi afegeixen les poques possibilitats dels treballadors per defensar els seus drets, a causa, per una banda, de l'escassetat d'ocupació disponible, i també per la unilateralitat en les relacions laborals.

Les dades i el canvi de tendència són preocupants, conseller, ens preocupen, i són conseqüència de la manca de prevenció, perquè està demostrat que l'impacte positiu de les mesures de prevenció és evident, i els accidents no es produeixen per atzar. La previsió i la planificació empresarial en cada àmbit, o el compliment de les seves obligacions, és fonamental. De la mateixa manera que els canvis de tendència en les taxes d'incidència globals tenen relació amb les condicions de treball, i, sobretot, en l'orientació de les polítiques públiques. Unes polítiques, les seves, que ens mostren una baixada de la guàrdia, una reducció de

plantilla en la inspecció del treball, evident i objectiva, preocupant, vist l'increment dels riscos, i també del frau laboral.

També sabem que es produeix la subdeclaració de malalties professionals per la por dels treballadors a perdre la feina, que fa que no es reclamin els danys com a laborals. La desesperada situació econòmica de moltes persones aturades les obliga a acceptar ofertes laborals amb condicions de precarietat, amb baixos salaris, amb contractes precaris, amb males condicions de salut i seguretat, en un entorn impossible, entre d'altres. Per això cal, més que mai, una actuació intensiva i contundent de la inspecció del treball.

A més a més, aquest 2015 es compleixen vint anys, aquests dies feia vint anys de la Llei de prevenció de riscos laborals. Durant molts anys es va anar endavant, pas a pas, i el canvi de tendència avui a Catalunya ens està plantejant una realitat socioeconòmica que ens està portant al cercle viciós de l'empobriment i les retallades, que han fet, evidentment, abaixar la guàrdia en la interiorització de la cultura de la prevenció a les empreses, i la inexistència d'un sistema preventiu dinàmic que prevegi i anticipi nous riscos. Treballadors i treballadores sense protecció, n'hi han, i molts, amb més risc que mai d'accidents de treball, fruit de l'abandonament de l'activitat preventiva, que es fa més com un compliment merament formal que com una cultura imbuïda de la mateixa empresa per a la prevenció. Per tant, cal recuperar la iniciativa pública.

Les malalties laborals són una assignatura pendent, encara. No es denuncien. I el que no es registra no existeix ni es preveu. Hi ha estigmatització i discriminació laboral per motius de salut, fins i tot acomiadaments per malalties. S'ha produït la transformació del model de mútues cap a la mercantilització i cap a fer desaparèixer el sentit públic i la intervenció, en aquest cas, de la negociació amb els representants dels treballadors que vetllen, justament, per aquesta mesura.

Davant de tots aquests elements, d'aquest panorama, conseller, quines mesures ha pres des del 2012 per evitar l'impacte negatiu que en seguretat i salut laboral dels treballadors i la precarització de les seves condicions s'ha produït, fruit de la reforma laboral? Quines mesures ha dut a terme per combatre el frau laboral? Com preveu el Govern actuar davant el repunt de l'accidentalitat? Conseller, digui'ns si té previst –ens agradaria que ens digués que sí– ampliar la tasca de la inspecció del treball perquè s'inspeccioni a les empreses si s'està complint o no la llei de prevenció i si tenen tots els elements d'avaluació per identificar-los i actuar per reduir-los i eliminar-los. Com pensa actuar davant dels casos que ens han portat aquí, al Parlament, els treballadors de les empreses subcontractades d'Endesa, amb manca de seguretat, i, en aquest cas, no demori, si us plau, la seva actuació en el cas d'Endesa, com ens estan dient que s'està produint, per tallar d'arrel aquesta situació. Com li deia, les fotografies que li entregaré fan feredat. O, per exemple, els casos de Movistar, amb falsos autònoms, que, com li deia, ens diuen que està en vies de solució. Com pensa actuar, què ha fet i què farà de manera immediata per eradicar-ho.

I, en aquest sentit, no esgrimeixi la manca de competències, conseller, de la Generalitat, perquè, primer, quan no les té, rondina i diu que no les té, i quan les té, com en aquest cas, no les sap exercir amb diligència. I sap que en aquests casos i en aquestes circumstàncies que li estem plantejant, l'actuació de la inspecció del treball és determinant, en qualsevol cas, per garantir el compliment de la normativa en condicions de treball, i tant en l'ús de les competències transferides com en el marc de les actuacions planificades i conjuntes amb la inspecció del treball i seguretat social que depèn de l'Estat.

Vostè, conseller, té totes les possibilitats per vetllar pel compliment de la normativa i emprendre les mesures proactives per a garantir les condicions de treball, la salut, la seguretat dels treballadors i de les treballadores. No pot obviar la seva responsabilitat i no pot deixar d'actuar davant d'aquests casos flagrants que els estem posant damunt la taula. I, en tot cas, després li farem propostes, en la mesura que vostè ens sàpiga respondre totes aquestes propostes.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Una de les primeres reflexions que voldria compartir amb vostè, senyora diputada, i que crec que molta gent, més enllà de la tensió, de l'exigència, de la percepció que encara continuem tenint d'un patiment important com a conseqüència d'aquest canvi de model econòmic que hem viscut –no és només una crisi, és una alteració radical d'allò que prevèiem com a imutable, o, d'alguna manera, garantit, i que ha vingut a ser radicalment alterat en la percepció que tenim de la nostra pròpia seguretat, personal, laboral, professional– és que ara que comencen a observar-se, ja no només macroindicadors, sinó un canvi de tendència, nosaltres estem convençuts que és real. L'economia està superant la crisi, la societat la continua patint, i m'agradaria que aquesta visió dual la tinguéssim molt clara: l'economia està començant a superar la crisi, la societat, bona part de la societat la continua patint. És que, anava a dir..., aquest escenari en el qual comencem a trobar-nos ja, ha de tenir molt clarament, i això és dur d'acceptar per tothom, una visió radicalment diferent de com hàviem entrat en aquesta situació els primers anys de la dècada del 2000.

No podem pretendre que, ara que comencen a haver-hi alguns indicadors de recuperació –avui n'hem tingut d'una manera molt clara–, la situació serà, d'alguna manera, de cop, igual o millor de la que teníem quan va començar aquest període de turbulències econòmiques i socials. Per tant, ens agradi més o menys d'acceptar-ho, i sé que pot ser objecte, doncs, de crítica i debat polític fàcil i, diguem-ho així, fins i tot un punt

molt de perspectiva conjuntural, és que no podem pretendre que amb els primers mesos d'inici de la recuperació econòmica la situació del nostre mercat laboral sigui la millor de les que podríem desitjar.

És molt dur i seguirà sent molt dur, des de moltes perspectives. I al mateix temps és curiós, però ja ho intuïm, que en el moment que comencéssim a observar una certa recuperació d'ocupació, de creació de llocs de treball, de retorn de gent que portava mesos o fins i tot més d'un any sense perspectiva de reintegració laboral, començaríem a tenir, com hem tingut, un repunt –i estic convençut que això serà un repunt–, fins i tot d'una certa sinistralitat laboral en alguns dels sectors. I això té una certa comprensió, que no és producte de la no-observança de la llei per part de les empreses ni del seguiment que en fa la Generalitat, que és molt exigent, sinó com a conseqüència, també, que una part de la nostra població, que ha estat durant mesos o anys desocupada, doncs, incorpora determinats hàbits que en el món laboral porten que hi hagi, com hem vist, un cert petit repunt pel que fa a alguns indicadors –alguns– relacionats amb la sinistralitat.

Ara, des de la perspectiva de la prevenció, jo li haig de dir que tenim la percepció... Tot és millorable, senyora diputada. N'estic convençut que això, vostè, també, amb el pas dels anys i amb l'experiència que han tingut quan han governat, també se n'han adonat, que tot és millorable, no? Nosaltres també en som conscients, i ho acceptem. I per això escoltem molt, i per això el diàleg amb els sindicats, amb les patronals, fins i tot les propostes que ens fan els grups parlamentaris en aquest Parlament, molt sovint amb caràcter constructiu, i en ocasions, doncs, com a conseqüència de l'escenari electoral, doncs, potser una mica més adreçades a la tribuna que no pas a alterar o a modificar o a aportar posicions constructives. És que en matèria de prevenció s'està avançant d'una manera decidida, i en el marc tant del Consell General de Relacions Laborals, que funciona, que actua i que interactua amb els nostres sindicats i amb les patronals.

Com també amb la, per primera vegada, reconstruïda pau patronal i sindical en el marc del Tribunal Laboral de Catalunya. Per primera vegada en quinze anys hi són totes les patronals i tots els sindicats, amb el caràcter de condició de més representatius, i, per tant, treballant conjuntament, també, com a organisme de mediació i d'articulació de la qualitat en el nostre mercat laboral.

Totes les activitats que s'estan, d'alguna manera, desplegant, de promoció, d'assessorament, de recerca, de suport i de formació, ho repeteixo, en el marc del Consell General de Relacions Laborals..., per cert, en el marc d'una estratègia catalana de seguretat i de salut laboral, amb un pla quinquennal aprovat l'any 2008-2009, i al qual el Govern actual ha donat continuïtat, i que, per tant, vol dir que té una certa complicitat amb una visió transversal de compromís polític que hem mantingut, però que s'han vingut desenvolupant, per exemple, en el marc d'aquesta estratègia catalana, i dels objectius que ens hem fixat per al proper quinquenni, doncs, hem elaborat, per exemple, tota una estratègia adreçada a l'activitat industrial en el sector químic.

O també actuacions més transversals pel que fa a l'organització de treball, amb instruments de contrast i de *benchmarking* internacional, com hem anat implantant. O altres, d'alguna manera, iniciatives que el mateix Consell de Relacions Laborals, hi torno a insistir, no només per iniciativa del Govern, sinó concertadament amb sindicats i patronals, hem, d'alguna manera, desplegat en els darrers mesos com a indicadors per millorar la prevenció amb les empreses. O al mateix temps, també, activitats de vigilància i de control del compliment normatiu que estem fent amb la Inspecció de Treball de Catalunya, que aporta un nivell d'eficiència i, per tant, també de requeriments, de visites, d'infraccions, no només similars, sinó lleugerament superiors fins i tot al de l'any 2014. Si li interessen indicadors: més de 14.600 visites efectuades a empreses del país durant l'any 2014; més de 1.600 infraccions elevades i, d'alguna manera, sancionades a diferents situacions en empreses del país, o 18.700 requeriments que s'han fet d'una manera sistemàtica i que continuen fent-se en diferents àmbits relacionats amb la prevenció.

Crec que, sincerament, s'està fent una feina prou constructiva i positiva. S'està mantenint un elevat nivell de concertació i de diàleg social. No és ni la meua ni la nostra, la reforma laboral, però hi continuo insistint: si haguéssim continuat ancorats amb el seu marc laboral –i dic el seu, vull dir el socialista–, s'haurien destruït moltes més indústries i empreses de les que s'han aconseguit salvar en els darrers anys. I aquesta és una constatació; si vostè vol mantenir una posició diferent aquí, li ho respecto, té tot el dret a equivocar-se, però és una afirmació i una asseveració compartida per pràcticament tothom, veig que menys per vostè, senyora diputada. Per tant, diguem-ho així, el dret a la discrepància vostè el té. S'han salvat més empreses que les que es van destruir mentre no es va canviar el marc de relacions laborals.

Això ha aportat un major nivell de flexibilitat? Sí. Això ha comportat el que suposo que el senyor Salvador Milà hauria preferit: una devaluació monetària, com reiteradament havia anat fent l'economia espanyola durant molts i molts anys? Suposo que aquí era molt més fàcil... (*Veus de fons.*) No, no...; sí, és veritat, tothom ha fet esforços i sacrificis, de contenció salarial, de reducció salarial. Sí. Quan dic «tothom» vol dir pràcticament tota la societat catalana, l'espanyola, i una bona part d'Europa, no? En qualsevol dels casos, és evident que aquest nivell de resposta a una necessitat d'adaptació a un context difícil i a una globalització, doncs, desbordant, ha portat que tinguem avui un mercat laboral que requereix tensions, ara que ve la recuperació econòmica, per millorar.

Estic convençut que això començarà a ser així, no d'una manera ideològica premeditada ni generalitzada, com molt sovint alguns dels partits de la bancada d'aquí a l'esquerra, doncs, han plantejat, i s'han equivocat, sinó amb una visió molt més selectiva: empresa per empresa, sector per sector, en funció de l'evolució de cada empresa i dels resultats d'aquell negoci que han de permetre, ara sí, començar a posar una atenció de més contractació i al mateix temps, també, de més qualitat i de més retribució en la mesura que la productivitat i la competitivitat

tat, i l'increment de la facturació permetin, doncs, que l'activitat econòmica ens porti a un escenari millor.

Però crec que vostè ha tingut l'encert de plantejar aquesta interpellació en el moment més oportú: el dia en el qual coneixem que la reactivació del mercat laboral, doncs, ens dona indicadors d'un dinamisme que no havíem tingut en els darrers quinze anys, i en què la suma del mes d'abril i el mes de març, i ja no em fixo només en el mes d'abril, que és el millor mes d'abril dels darrers quinze o setze anys, sinó en la suma del mes d'abril i del mes de març d'aquest any amb relació a la suma del mes d'abril i del mes de març de l'any passat, hem passat d'haver tingut unes disset mil persones l'any passat, que entre el març i abril, doncs, van deixar d'estar inscrites en el registre de l'atur a, en el mateix període de l'any -17.000 l'any passat-, 28.000 aquest any.

I, per tant, vol dir que comença a haver-hi, també, una reactivació, d'alguna manera, del mercat laboral. I deixi'm dir-li que al mateix temps se'ns està produint també -i ara ja acabo, senyora presidenta; disculpi, perquè no veia si era presidenta o president, senyora presidenta..., estem tenint, doncs, també una clara recuperació de la qualitat del mercat laboral. Ens estan incrementant més els contractes a temps complet que a temps parcial; ens estan incrementant més -aquest ha sigut el primer mes que hem tingut algun indicador diferent- els contractes indefinits que els contractes temporals.

I deixi'm que li doni una xifra que estic segur que vostè sap i coneix, però que no l'explica, i és que dels 2 milions i mig d'assalariats a tercers que hi han en el país -2 milions i mig d'assalariats a compte de tercers que hi han a Catalunya- el 82 per cent té un contracte indefinit, el 18 per cent té un contracte temporal. I, malgrat tot, apostem per continuar millorant. Segur que alguna diputada o algun diputat no coneixia aquesta proporció: el 82 per cent dels 2 milions i mig d'assalariats a compte de tercers que treballen a Catalunya, el 82 per cent, tenen un contracte indefinit, el 18 per cent un contracte temporal. Volem continuar treballant per la millora del mercat laboral de Catalunya, que creiem sincerament que està començant a tenir les condicions per encara millorar més de pressa, com espero que, a més, es doni en els propers mesos.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyora diputada.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta, molt honorable presidenta. Bé. De fet, conseller, gràcies per les felicitacions. De fet, li he posat en safata perquè pogués fer el seu bàner publicitari del Govern sobre les dades d'avui. Per tant, fantàstic. I, en tot cas, és la seva obligació explicar tota la informació; la meua és fer control de govern i fiscalització d'allò que no ens explica, que és el que jo he intentat explicar.

Bé, en tot cas, les dades són objectives, en aquest cas, i s'està fent bona feina, no ho dubtem, però poca feina, no?; mai és prou la feina en prevenció de riscos laborals i en la prevenció sobretot dels accidents. I, en tot cas, si vostè fa economia-ficció preveient el que hauria passat si el PSC continués governant, potser té una bola de vidre que nosaltres no coneixem..., però, bé, en tot cas, tot això són opinions; la resta són dades objectives. I, en tot cas, sobre aquest magnífic, no?, *tirón* de l'economia, diumenge sortia un magnífic reportatge, justament, de les empreses de l'IBEX i de les desigualtats salarials: a qui els han pujat els salaris, aquest 6 per cent, als directius, i com han baixat els salaris dels treballadors, eh?, del 12 a un 20, depèn dels sectors i dels àmbits. Per tant, no ho podem posar tot al mateix sac, i justament aquí estem per defensar aquells que no tenen qui els defensi a través d'aquestes grans empreses de l'IBEX.

Bé, en tot cas, conseller, miri aquestes dues gràfiques que li ensenyo (*l'oradora mostra dues gràfiques a la cambra*): 2007, 2008, 2009, 2010, 2011 -tendència-, 2011, 2012..., 2012 -vostè és responsable-, i, a partir d'aquí, canvi de tendència. D'acord? I això són dades -no me les invento jo, no les he fetes jo- del seu departament, eh?; són els informes de sinistralitat publicats per l'Observatori d'Empresa i Ocupació.

L'any 2005 es va publicar el primer Pla de govern per a la prevenció de riscos laborals, amb una estratègia, 2005-2008, amb una estratègia. El 2009 es va aprovar el segon pla de govern 2009-2012; una altra estratègia. Fa dos anys que va acabar aquesta estratègia, que vostè diu..., que, bé, des del meu punt de vista, van fer bé de continuar. Però, des d'aleshores, des de fa dos anys, què ha passat, aquests dos anys? Tot just el 25 de març passat es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat* el Marc estratègic català de seguretat i salut laboral 15-20, 2015-2020, que s'havia aprovat al desembre del 14 pel Consell de Relacions Laborals que vostè citava.

Per què aquest endarreriment? Per què un tema tan rellevant i urgent...? I si vostè, com fa el PP, lliga recuperació econòmica amb repunt de la sinistralitat..., doncs, per nosaltres això no hauria de ser d'aquesta manera, justament perquè, si s'incrementa l'activitat, s'haurien d'incrementar les mesures de prevenció i s'hauria d'incrementar la manera de vetllar perquè no es produeixi el repunt, quan teníem la tendència com la teníem, en davallada.

Com a país hem perdut molt en prevenció i en salut i seguretat; hem passat de tenir una estratègia catalana, amb objectius, mesures, indicadors, seguiment, avaluació, pressupost i calendari, dos plans de govern, amb pressupostos compresos, amb recursos humans al servei d'aquesta estratègia, a tenir tan sols un marc estratègic, sense res més, només amb objectius i seguiment. El més fresc avui, 2015, maig del 2015, està a l'aiguera d'ençà el 2012; 13, 14, 15, gairebé tres anys. Hem passat d'un fort compromís del Govern a una total manca de compromís en salut i seguretat laborals i en prevenció d'aquest Govern actual.

Ens pot dir, conseller, per què després de dos anys de procés, amb sindicats i patronals, el Govern tot just

aprova un marc estratègic i no una estratègia amb dotació pressupostària, amb mesures, amb calendari, amb pressupost i amb actuacions? I, en tot cas, què ha passat també amb l'enquesta catalana de condicions del treball? Quan la tindrem? És molt antiga, l'anterior. On és el tercer pla de govern que parla en aquest marc estratègic? On és aquest tercer pla de govern de seguretat i salut laboral? Quines mesures inclou? Després de quatre anys no ha tingut temps de fer-ne? No ha tingut temps de posar-hi un pressupost, i només del que ha tingut temps és de retallar en recursos humans.

I, conseller, també, si pot ser i podem saber –si ara no ho sap, ens ho podrà fer saber– quina ha estat l'evolució de recaptació, perquè ens dóna molts indicadors de moltes actuacions; per tant, quina ha estat la recaptació en sancions econòmiques per infraccions en matèria de riscos, de frau laboral o de manca de seguretat? És a dir, d'aquesta economia submergida, que diuen que tant hi treballen, doni'ns dades sobre això, doni'ns dades de recaptació, que realment és el que acompanya l'acció del Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Suposo que, com que sóc jo qui ho ha explicat, vostè intenta focalitzar-ho; jo no he pas dit que el mèrit d'aquesta recuperació econòmica fos del Govern, sempre parlo que és del país, de les persones, dels treballadors, de les empreses, dels professionals, d'aquest esforç que s'ha estat sostenint i mantenint i que ara comença a donar els seus fruits i que, sota l'impuls del Govern, lidera, evidentment, la iniciativa privada i les empreses.

Vostès van intentar-ho d'una manera diferent; entenc que la seva visió sigui molt més d'intervencionisme i de dirigisme. Ho van intentar. Vostès van intentar, quan van governar, aplicar les polítiques de Keynes, sense massa sentit comú, contractant més funcionaris dels que podien resistir les arquitectures del país, una de les conseqüències de les quals, doncs, l'estem patint ara. I, per tant, doncs, en part –en part–, l'excés d'inversió mal calculada o d'increment de la plantilla mal valorada ha portat que s'hagin hagut de prendre decisions molt dures, que a cap govern li agrada prendre, però que per responsabilitat s'han impulsat i que ja li puc dir que, si no s'haguessin corregit, haurien portat el país a una situació encara molt més gravosa.

Per sort, no, no tinc cap bola de vidre, eh?, no la tinc, senyora Capdevila. Van ser els ciutadans els que van decidir canviar; van ser els ciutadans els que van dir que en aquell model no anàvem enlloc i van donar un tomb radical: allà on vostès governaven a tot arreu, pràcticament ja no governen enlloc. Crec que això és bo per a l'economia, ara per ara –ara per ara.

Li haig de dir, també, que la nostra preocupació no és els desnivells salarials de les empreses de l'IBEX, que

és evident que ens preocupa; la nostra preocupació són els desnivells salarials de les pimes i de les petites i mitjanes empreses. Veig que vostè està més atenta del que passa a les pàgines econòmiques dels grans diaris d'economia; nosaltres estem més atents del que passa a les petites i mitjanes empreses del país. (*Veus de fons.*) Segur; si més no, és el que vostè ha dit aquí. Vostè s'ha referit..., el senyor Lucena ho sap perquè també està molt al corrent de tot això, no?, però vostè s'ha referit als desnivells salarials dels directius de les empreses de l'IBEX. I té tota la raó. A nosaltres ens preocupen les petites i mitjanes empreses, les empreses del país, la realitat econòmica i empresarial de casa nostra.

Ara, vostè m'ha ensenyat uns quadres i unes tendències, que, amb una perspectiva una mica més, diguem-ho així, d'econometria, haurien pogut portar una certa correlació. Suposo que a vostè li agradava més la tendència de menys treball i menys feina, oi? S'hi trobava més còmoda? Doncs, quan hi ha més treball i més feina, es produeix un cert repunt d'alguns indicadors. Això passa també amb el trànsit. Li parlaré d'una altra cosa... Amb el trànsit també passa: quan resulta que es recupera la mobilitat, hi ha un repunt també d'una certa sinistralitat. En el món laboral també ens passa, en alguns sectors –en alguns sectors. Vostè preferia: «No, no, seguim avall, seguim avall, amb menys feina i menys treball, que així hi hauran menys accidents.» Nosaltres apostem perquè hi hagi més feina i més treball, i si hi ha un punt de sinistralitat, doncs, actuem.

Perquè, clar, vostè m'ha vingut a dir: «Però, què han fet? Tres mesos; han estat tres mesos sense el marc estratègic de prevenció de riscos laborals!» Escolti, el pla era vigent del 2009 al 2014, i el primer trimestre, el mes de març, s'ha aprovat el pla quinquennal del 2015 al 2020. I ja està en marxa. Si resulta que a més està en marxa, i no amb definicions d'intencions, sinó que s'han elaborat clarament mapes de riscos en determinats sectors –li he parlat del sector químic–, s'han adaptat nous instruments nous, que en matèria internacional també s'estan adaptant amb el que és l'organització del treball d'una manera per tenir majors indicadors, en definitiva, per valorar de manera regular i rigorosa el que vostè ens reclama. Els tenim. Hem també impulsat altres línies d'actuació, anàlisi, però també d'actuació.

I vostè em deia –li ha tornat a sortir, perdoni, un *lapseus psique*–: «Digui, digui, quants diners han recaptat en sancions?» No, si aquest no és el nostre propòsit; no, no és el nostre propòsit recaptar; el nostre propòsit és modificar, és intervenir des d'una perspectiva de corregir quan el mercat no actua correctament. I li haig de dir que, en aquest sentit, ja no és el volum de la recaptació, sinó el volum de les infraccions detectades; hi ha un major nivell d'eficàcia i d'eficiència en la feina que està fent la Inspecció de Treball de Catalunya amb relació als primers quatre mesos de l'any, amb relació a tot el que va fer l'any passat, d'infraccions i expedients oberts, no tant la sanció que es doni –que és el que a vostè la preocupa més–, sinó de la correcció que això comporti, que és evidentment el que a nosaltres ens preocupa.

Doncs, miri, en tot l'any 2014, per tant, per dotze mesos: 1.626 infraccions detectades, amb expedients oberts; en els primers quatre mesos de l'any, 720. Per tant, vol dir que, si això ho multipliquem –és fàcil– per tres, ens n'anirem a més de 2.100 expedients infractors, si mantenim aquest nivell d'exigència, que vol dir que hi ha més activitat també des de la inspecció laboral, que avui està fent molt bé la feina, malgrat la contenció a què ens ha obligat la seva dolenta política econòmica en el seu moment i que ha comportat que durant uns quatre anys no s'hagin pogut cobrir ni vacants ni convocar, d'alguna manera, oposicions, cosa que en el futur espero, amb aquesta recuperació, que desitjo que no s'estronqui..., ens permetrà –n'estic convençut– de dotar d'aquells cossos d'inspecció importants perquè el país tingui també els elements de fiscalització, de correcció.

En qualsevol dels casos, senyora diputada, esperaré amb molta atenció les seves propostes en la moció que segur que ens presentarà.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política energètica, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre la política energètica
(tram. 300-00308/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, presidenta. Conseller, vull centrar la interpellació en tres blocs: escenari, el balanç de govern i propostes.

Escenari per explicar, en primer lloc, que les dades diuen –les dades de l'Idescat no, són del 2009, eh?, les de Red Eléctrica–, precisament, que avui estem –les últimes dades, 2013– en un escenari, a Catalunya, que si fa o no fa és com el que teníem a l'inici no d'aquesta legislatura, sinó de l'anterior, quan va començar a governar el Govern de Convergència i Unió. En termes elèctrics, ho sabem prou bé, tenim un *mix* molt dependent de la nuclear, el més nuclearitzat de tot l'Estat, un dels territoris més nuclearitzats d'arreu d'Europa. I, en termes d'energia primària, la realitat tampoc és gaire galdosa; la realitat és que un 24 per cent ve del gas natural, un 20 per cent de la nuclear, un 47 per cent el destinem..., vaja, és petroli, i només un 4 coma..., no arriba al 4,5, en les últimes dades, d'origen renovable.

Aquest és l'escenari que tenim: forta dependència de l'urani, forta dependència del gas, forta dependència del petroli, i amb una composició del *mix* energètic, que per nosaltres és bàsicament..., hem de fer una anàlisi crítica.

Jo crec que en aquest escenari té responsabilitat el Govern –si vostè vol, els governs–, però hi tenen molta

responsabilitat, sense cap mena de dubte, empreses que controlen el model energètic –que es deriven següentment de la llei Piqué i de més enllà de la llei Piqué– i que controlen el debat de l'opinió publicada però que, quan es troben amb un govern que no lidera en matèria energètica, el que fan és controlar bàsicament la política elèctrica i la política energètica. Com a exemple, el discurs dominant de responsabilitzar les renovables del cost del dèficit tarifari, denunciat per múltiples sectors –a Anpier l'altre dia ens ho explicaven, no?, en una reunió que compartíem amb ells–, i, en canvi, l'oblit dels *windfall profits*, dels beneficis caiguts del cel, que fa que les elèctriques cada any s'enduguin 4.000, 5.000 milions d'euros, o els costos de transició a la competència, 3.500 milions d'euros –jo diria, el major cas de corrupció que hi ha a Espanya–, que els han permès a les elèctriques que se'ls quedessin. Per cert, una auditoria que vam demanar al Congrés dels Diputats i que el PP va negar; no només amb els vots del PP, en aquest cas, eh?: també els van acompanyar, en aquest cas, a alguns dels diputats, els vots de Convergència i Unió.

Per això nosaltres entenem que és hora que el Govern actuï. I, agafant les paraules del conseller, creiem que seria interessant ja no demanar l'auditoria al Congrés dels Diputats, sinó que el Govern de la Generalitat, en funció de les seves competències en matèria de planificació –article 133 de l'Estatut–, audités el sistema elèctric. Ho pot fer, ho podem fer, i d'aquesta manera veuríem qui defensa el Govern, no? Segons diuen aquí al Parlament, defensen també els petits productors; segons practiquen al Congrés, no. Vegem-ho, no?, vegem si aquesta auditoria és factible, d'acord també amb el que s'hi va comprometre el mateix conseller en la darrera compareixença.

Segon exemple, segon exemple d'escenari: què està succeint en la xarxa de distribució? L'empresa líder a Catalunya, Endesa, fa anys que no inverteix. Informes de la Federació d'Indústria de Comissions expliquen precisament com s'han reduït les plantilles. Estem parlant de reduccions de plantilles, en el manteniment de la xarxa, de 2.117 treballadors a 1.090. I, de la mateixa manera que la senyora Capdevila denunciava precisament l'escenari, nosaltres també el denunciem: situacions de degradació de la xarxa que no se les poden imaginar, situacions de degradació de la xarxa, que els mateixos treballadors han dit al Govern: «Actuï d'ofici», i el Govern ha dit: «Presentin denúncies», sabent que els treballadors quan presenten denúncies poden tenir represàlies.

Nosaltres entenem que és hora que el Govern actuï i actuï de forma molt més enèrgica del que està actuant, perquè l'esquema de l'empresa ja saben vostès quin és: es degrada la xarxa, no inverteixen, privatitzen els guanys i, quan la cosa peta, qui paga la degradació de la xarxa? La paguem tots. La lògica de la socialització de les pèrdues després de la privatització dels guanys. Per tant, nosaltres el que entenem és que, davant d'aquests que actuen com a jutge i part –Endesa–, el Govern ha d'actuar. I el Govern ha d'actuar precisament fent una auditoria de la xarxa, auditant la xarxa –com està passant, què està passant, com no s'està invertint– i incidint i influïnt més precisament en aques-

ta empresa, que busca precisament aquest esquema de negoci, amb el qual treu molts beneficis a partir de la no-inversió, perquè després, quan això rebenti, ho paguem entre tots. Per tant, segona proposta, en positiu: auditoria de la xarxa, perquè creiem que toca i perquè ajudem des del Parlament el Govern perquè es planti davant, en aquest cas, d'Endesa, que és qui no està invertint, que és qui està abandonant la xarxa.

Tercera reflexió en aquest escenari: nosaltres entenem que en aquest marc amb el que ens trobem és amb un model d'oligopoli, i el que necessitem és un govern que lideri. I aquí farem totes les propostes, iniciatives –que alguns consideraran modestes–, perquè precisament el que es faci és actuar en un marc totalment captat precisament pel regulat, les empreses energètiques, i perquè el Govern actuï en matèria d'impuls de renovables, d'estalvi i eficiència, estratègies que avui les empreses estan vetant. I, a més, amb una altra reflexió: en la lluita contra el canvi climàtic, no podem deslliurar la lluita contra el canvi climàtic, precisament, d'una nova estratègia en matèria d'energia en el seu global i en matèria elèctrica en concret, precisament perquè això canviï.

Segon bloc, balanç. Nosaltres entenem que avui el Govern té instruments i competències: article 133 de l'Estatut. I el que sí que diem és que no tenim totes les competències del món, és cert. Avui el Govern de la Generalitat està molt per darrere del que fan molts ajuntaments de molts colors, també ajuntaments d'Iniciativa, del PSC, d'Esquerra, i també de Convergència i Unió. Per tant, nosaltres el que diem és: actuï, facin, perquè resulta que en matèria energètica el que portem són molts mesos parats.

Un dels acords de govern entre CiU i Esquerra –se'n deuen recordar vostès millor que jo– era la revisió del Pecac. Bé, portem –dotze i dotze, vint-i-quatre; més cinc, vit-i-nou– vint-i-nou mesos, i no s'ha fet la revisió. És raonable? Nosaltres entenem que no. No pot ser que, quan el món s'està posant al dia en matèria d'energia, quan avui tothom està invertint en matèria de renovables i estratègies d'estalvi i eficiència, un país que es reclama modern tingui un govern que en vint-i-nou mesos no ha revisat el Pecac; no és raonable. I nosaltres entenem que cal actuar, perquè en aquesta cambra s'han fet diferents interpellacions i mocions –nosaltres n'hem fet algunes–, i el que no pot ser, en definitiva, és que en un element estratègic, que defineix la sobirania d'un país, que són les polítiques energètiques, i quan vostès han de planificar, el que no hagin fet és ni tan sols, precisament, la revisió d'aquest.

Clar, aquí tenim preguntes molt bàsiques, no? En el Pecac anterior vostès plantejaven un horitzó de creixement de la generació elèctrica, atenció, amb el manteniment de l'energia de règim ordinari, i la pregunta és: vostès mantenen aquests objectius?, vostès què plantegen? Perquè vint-i-nou mesos després, per exemple, voldríem saber què s'han gastat. El Pecac aprovat pel conseller Mena establia que del 2011 al 2015, és a dir, fins ara, ens hauríem d'haver gasat 259,8 milions; descomptant els costos d'interconnexió, 214. Què han gastat, d'això, conseller? El diputat Vidal li ho va preguntar l'altre dia, no li va respondre; m'agradaria que

en ple respongués, tenim dret a saber. I, és més, dels 870 milions previstos del 2016 al 2020, què penses fer i com ho penses gastar?

Miri, el seu Govern ha fet poc. El que sí que és veritat és que hem tingut un informe, un informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional, amb què han aportat literatura; però, també els ho dic, una literatura més que preocupant, ja que precisament en aquest informe es fa l'estratègia elèctrica al fet que als Estats Units les centrals nuclears amplien la seva vida útil de quaranta a seixanta anys. Alarman, que la nostra estratègia sigui aquesta i que el Consell Assessor per a la Transició Nacional –senyor Amorós, pot llegir-ho a la pàgina 106 de l'informe– al que ho fa és que s'ampliï la vida útil, quan vostès haurien de saber tan bé com nosaltres que la meitat dels incidents de les centrals nuclears que es produeixen al conjunt de l'Estat es produeixen a les centrals catalanes. Aquest és un element que a nosaltres ens preocupa i ens amoïna.

Com ens preocupa també saber l'opinió en matèria d'interconnexions. Hem parlat en aquesta cambra molt sovint sobre les interconnexions elèctriques, però hi ha un altre debat, transcendent, rellevant, que són les interconnexions gasistes. L'altre dia la diputada de Convergència i Unió Imma Riera en el Congrés dels Diputats aplaudia aquesta nova proposta d'interconnexions gasistes. Nosaltres volem saber quina és l'opinió del Govern, ja que això el que significa són nous Castor, nous Castor a territoris tan sensibles com el Bages o a saber on finalment se situen, i ens agradaria saber, finalment, què succeeix en una matèria tan sensible com aquesta.

Com que no em queda més temps..., m'han quedat elements per tractar, però, si li sembla, a la rèplica situarem les propostes que volem plantejar en la perspectiva de la moció.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

(Veus de fons.)

El conseller d'Empresa i Ocupació

No ho tindrè en compte, senyor diputat... Senyora presidenta, gràcies. Aquesta interpellació sobre la política energètica..., és curiós, senyor diputat, senyor Herrera, fa encara no..., ni un mes, que vàrem tenir compareixença a la Comissió d'Empresa i Ocupació per parlar a bastament de la política energètica, i, per tant, difícilment li aportaré massa cosa de nova. Si ho fes, algú de vostès podria dir-nos o acusar-nos, d'alguna manera –diguem-ho així–, de frívols o de modificar la nostra posició, doncs, en funció de quin diputat ens fa la pregunta, o de l'oportunitat, de si és amb faristol i, per tant, amb exposició permanent en directe, o en una comissió més reduïda, no? Per tant, amb aquella perspectiva també de continuïtat d'una lògica i d'una coherència de la política del Govern, insistiré en la nostra visió.

Val la pena de dir, de totes maneres, que de tant en tant, quan escolto el seu grup parlar sobre energia, em dóna la sensació que el principal principi de l'energia vostès l'han oblidat: l'energia ni es crea ni es destrueix, es transforma. Què van fer vostès per canviar el marc de l'energia durant set anys? Perquè, clar, m'ha vingut a parlar de la llei Piqué! Jo haig de fer memòria de quan va ser aprovada la llei Piqué. I vol dir que vostès no van tenir la capacitat, fins i tot més que la del grup que jo represento, d'influir en la política de governs a nivell de Madrid o a nivell de Catalunya per modificar...? Van canviar alguna cosa? Van fer alguna cosa per canviar aquest marc? Res. Radicalment res. (*Veus de fons.*) No, res, senyora Hortènsia, no, res de res.

Ara, dit això, vostè ha començat parlant primer de l'escenari i després del balanç, i per al tercer punt no ha tingut temps i suposo que me'n parlarà breument. L'escenari. En quin escenari ens trobem? En primer lloc, d'un cert repunt també en matèria de consum energètic, com a conseqüència de la recuperació econòmica, tant a nivell domèstic com a nivell industrial. En aquest escenari ens trobem amb constatacions que no compartim; en algun aspecte és lògic, i no sé si és bo, però en tot cas és evident que tenim models diferents, no? Coincideixo amb vostè que tenim un problema greu de dèficit d'energia primària, de fonts energètiques, som un país elevadíssimament dependent. Però des d'una perspectiva del *mix* de generació elèctrica li haig de dir que la nostra perspectiva és que tenim un raonable equilibri de «mixtificació» de factors energètics en la producció elèctrica, que ens porta que tinguem un equilibri raonablement positiu. Vostè diu que és radicalment contrari a l'energia nuclear; jo no és que en sigui, diguem-ho així, radicalment favorable, però li haig de dir que en la transició cap a un nou model energètic, que indefectiblement hem d'adoptar, l'energia nuclear continuarà tenint durant un temps, uns anys, pocs o uns quants –en funció també de les garanties de seguretat, de les exigències tècniques que, si podem, com a país hem de fixar i, si no, haurem d'exigir a l'Estat, doncs, que les tinguin–, continuarà tenint un paper.

D'altra banda, deia: «Home, quasi la meitat dels accidents que es produeixen en el camp de les nuclears es produeixen a les nuclears catalanes.» Oh, clar, si en tenim tres, de vuit que funcionen, pràcticament estem al 40 per cent, doncs, vol dir que la sinistralitat és raonablement proporcional a la composició que tenim nosaltres, o a la participació en l'energia nuclear.

Dit això... «Som dependents, hem de treballar per l'estalvi i l'eficiència energètica»; hi estem treballant. I «hem d'apostar per les renovables»; absolutament d'acord. Coincidim en l'objectiu, però li asseguro que no coincidim en com fer-ho, perquè vostès com ho van fer va ser donant suport a un model fictici, de bombolla immobiliària traslladada a l'energia. Van adaptar això que tant critiquen de la bombolla immobiliària i la van aplicar a l'energia, i han creat una bombolla (*veus de fons*) –em sap greu, senyor Vidal–, han creat vostès –van ajudar a crear-la– una bombolla només –només– de 30.000 milions d'euros amb primes fictícies al desenvolupament... Això sí, era Espanya el, diguem-ho

així, capdavanter en el desenvolupament tecnològic i en la promoció de les energies renovables, creant un dèficit, que ningú s'atrevia a aplicar tarifa, de 30.000 milions d'euros, que ara haurem de pagar durant uns quants anys. Per tant, nosaltres no compartim un model polític de desenvolupament energètic renovable –que l'hem de fer– a partir de primes artificioses, cosa que el senyor Milà n'és absolutament partidari i favorable. Per tant, espero que tot això no torni a produir-se mai més, no?

Dit això... (*Veus de fons.*) No, no s'amoïni, vostès van interpellant, i jo els contesto. (*Rialles.*) Al cap i a la fi és una interpellació del grup, oi, senyora Camats? (*Pausa.*) Bé. (*Veus de fons.*)

Estic d'acord que exigirem a nivell de l'Estat que hi hagi una auditoria. I, en la mesura de les nostres possibilitats, comparteixo –ja ho vaig dir en el seu moment– que intentem desplegar un cert nivell analític, que ja tenim alguns indicadors –no sé si en podem dir «auditories», des d'un punt de vista formal, o no, ho intentarem– per veure de quina manera la nostra xarxa de distribució..., que en això hi coincideixo: l'actual marc retributiu elèctric porta que hi hagi avui una retracció de la inversió en manteniment de la xarxa de distribució. I, d'altra banda, el model de finançament de la xarxa de transports, en aquest cas en mans de Red Eléctrica, porta que només es financi aquesta empresa i pugui fer manteniment si el que fa és generar noves infraestructures i noves inversions, a vegades sense cap necessitat tècnica ni energètica. Per tant, vol dir que aquest model també l'hem de revisar. Per tant, hi coincideixo, no sé si en podem dir «auditoria» formalment o no, però farem una anàlisi crítica de l'actual situació en la xarxa de distribució, tant des d'una perspectiva local... –i estem intervenint permanentment en les diferents operadores per millorar situacions en diferents municipis; aquí hi han alcaldes o responsables, també diputats locals, amb què hem treballat en aquest sentit–, com a nivell local, perquè és evident que això té també unes repercussions que tampoc vull, d'alguna manera, relativitzar, però que és evident que, comparant fa cinc anys el nombre de treballadors que tenien les empreses de manteniment amb el nombre de treballadors que avui tenen, doncs, s'han produït o fenòmens d'externalització, de subcontractació i, evidentment, també de reducció de recursos, que això és el que ens preocupa de cara sobretot a mitjà termini.

Vostè em parlava i em deia: «Què han fet amb el Pecac? Com és que no n'han fet la revisió?» I aleshores..., és que, a més, perdoni, eh?, senyor Herrera, jo estic convençut que això vostè ho sap, i deu haver tingut un petit lapsus o m'ha volgut posar un parany. Vostè sap que fa només dos mesos –dos mesos, dos, dos–, mes de març d'aquest any, Europa ha fet una revisió del seu marc estratègic energètic, Europa ha posat sobre la taula una revisió de les seves estratègies que ens obliga a nosaltres mateixos que els treballs que ja estàvem fent de revisió i que volem anar compassant també amb una visió de pacte, i intentarem un cert pacte a nivell nacional..., doncs, també estem fent.

Per tant, aquest nou escenari europeu, que vostè coneix, que es va aprovar el 25 de febrer del 2015, que el

mes de març d'alguna manera es publicita, que s'anomena d'alguna manera una nova estratègia per aconseguir una unió de l'energia; que tots els temes relacionats amb la seguretat, amb el mercat, amb l'eficiència, amb la descarbonització de l'economia, tots els temes de recerca, tenen un nou marc de referència on les nostres perspectives, també, òbviament, s'estan revisant i s'estan d'alguna manera adaptant.

En qualsevol dels casos, ja li ho dic, ho vaig dir aleshores, ho torno a repetir, té tota la raó; és que ja ho vam dir fins i tot a l'inici de la legislatura: no serà possible mantenir aquest nivell d'inversió –si vostè em fa una pregunta per escrit, li ho podré concretar–, però és evident que durant aquests cinc anys no hem invertit els 260 milions que l'any 2010-2011 s'avaluaven com a necessaris des de la perspectiva estrictament en la xarxa de distribució amb suport públic; no ho hem fet, ha sigut impossible. Li ho contestaré per escrit, no tinc les dades aquí, però li donaré aquest detall, perquè vostè és obvi que té tot el dret de requerir-me'l i de fiscalitzar-ho.

Ara, dit això, crec que estem avançant d'una manera decidida. Vaig anunciar que aquest mes de maig..., el senyor Vidal em corregirà, em sembla que fa quinze dies, tres setmanes vaig dir: «Al mes de maig tindrem un document per sotmetre a tots els grups parlamentaris i també a debat tècnic i social», que ens ha de permetre, doncs, aquesta perspectiva d'una nova transició energètica a Catalunya amb una visió sobre la garantia en qualitat i fiabilitat del subministrament, també dels drets fonamentals dels ciutadans i la defensa dels consumidors en aquest nou model energètic, com avancem decididament amb l'estalvi i l'eficiència que és allà on podem ara com ara d'alguna manera incidir, com maximitzem la utilització de les fonts d'energies renovables, que, ho repeteixo, crec que compartim l'objectiu; segurament divergim en la manera o en la política per fer-ho.

I finalment com continuem apostant per la recerca i la innovació, que crec que és el que ens ha de portar també, en definitiva, a una millor aproximació a un desenvolupament tecnològic d'un model de major generació distribuïda, de potenciar més l'autoconsum, de fer illes, per exemple, industrials amb connexions directes... Disculpi, aquestes tres coses són les que la reforma elèctrica de l'Estat ens prohibeix, i, per tant, doncs, vol dir que haurem de fer esforços també per tenir un model radicalment diferent en què inserir una política decidida.

Finalment, m'ha parlat i m'ha preguntat un cas concret. Hem aconseguit, segons el nostre modest criteri i el d'alguns tècnics, no prou eficaçment una connexió energètica elèctrica, la connexió amb corrent continu i no altern és cinc, deu vegades més costosa, tant des d'un punt de vista d'inversió com també de dificultats tècniques d'explotació que el que s'hauria aconseguit amb una connexió amb corrent altern.

I la connexió gasística, que era l'objecte de la seva pregunta, li haig de dir que fa més de dos anys em vaig adreçar al ministeri exigint, demanant al ministre, parlant també en aquest cas, doncs, amb la companyia

espanyola estatal que té la responsabilitat de l'extensió de la xarxa de connexions de gas en alta, que portàvem molt de temps amb aquesta connexió amb França aturada a Hostalric; la tenim aturada a Hostalric. I només ens queden, doncs, aquests cent vint quilòmetres per acabar de fer fins a la frontera i passar aquest llinard per connectar-nos; també és França que ha de baixar i Europa li està exigint que ho faci.

Per tant, sàpiga que el capteniment del Govern de Catalunya és que la connexió gasística també ens permeti, d'alguna manera, sortir d'aquest aïllament.

Creiem que la visió estratègica europea aposta també per tenir aquests dos fronts, el front de Centreeuropa però el front també del sud d'Europa i del Mediterrani, ben coberts. I, per tant, som partidaris de completar al més aviat possible aquesta connexió per tenir en definitiva una bona xarxa, en aquest cas, del sistema gasístic a Catalunya.

Gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Què hem fet? Intentar canviar-ho. Vam intentar modificar la llei Piqué, vam fer una proposta de llei d'estalvi i eficiència, vam plantejar la llei de renovables, vam votar en contra de la reforma del sector elèctric.

I quan nosaltres teníem capacitat d'influència a Madrid, pocs anys –en matèria econòmica, mai–, saben què ens deien? Que hi havia un soci que deia que no es votés això ni es canviés això. Sap qui va votar en contra de la reforma del sector elèctric que vam plantejar? Convergència i Unió. La llei de renovables? Convergència i Unió. La llei d'estalvi i eficiència? Convergència i Unió. Ja ho sé, eh?, que el grup de Madrid és un ens autònom, o això fan veure, però no –però no. Perquè resulta que quan es tracta dels quartos, o dels interessos, o del poder, perquè quan parlem d'energia, parlem de poder, vostès s'alineen amb qui s'alineen.

Segona reflexió. Nosaltres tenim model; vostès no en tenen. Bé, tenen la política del no fer. No és «de rebut» que en vint-i-nou mesos no hi hagi hagut renovació del Pecac. O és que tenien previst que arribaria precisament la proposta en matèria europea? I sap què passa? Que quan no es fa política energètica, la política energètica que es fa, que s'imposa, és la de les elèctriques. O, dit millor, vostès tenen model: el model que els manen. I aquesta és la realitat, conseller.

Jo he estat suau i propositiu, però vostè aquí ve traient pit quan la seva acció és menys que la del conseller Mena. El conseller Mena va fer el Pecac; vostè què ha fet? I a sobre ens dóna lliçons en matèria energètica, conseller. Si en alguna cosa pot posar modèstia, és en matèria energètica, perquè no ha fet re. I jo crec que això ho hem de dir i ho hem d'explicar –ho hem de dir i ho hem d'explicar.

Què proposem? Miri, que s'auditi la xarxa de distribució amb els actors, amb tots els actors, no només amb les empreses distribuïdores; que hi hagi una auditoria del sistema. Per què? Perquè resulta que vostè parla molt dels costos de les renovables, però, ostones, per què no parla mai l'estafa de pagar a les elèctriques 3.500 milions d'euros dels costos de transició de la competència? Per què no parla mai de l'estafa dels *windfall profits*, beneficis caiguts del cel que fan que les elèctriques, per la patilla, s'enduguin cada any 4.000-5.000 milions d'euros? Per què no en parla mai? Parli'n un dia. No passa re, no..., vaja, no tindrà una descàrrega provinent de les elèctriques que farà precisament que curtcircuiti, no?, les propostes en matèria energètica del Govern; no passarà.

Tercera proposta. Plantejarem al Govern que impulsi un operador energètic amb participació ciutadana, participació pública i en col·laboració amb els ajuntaments, perquè ho comencem a fer. Plantejarem que hi hagi un pla energètic amb pressupostos vinculants, copiant el model britànic dels impostos del carboni. Que es creï un fons d'estalvi i rehabilitació energètica que es pugui anar nodrint precisament a partir de les propostes que es fan i que es pugui nodrir també de l'impost sobre el consum elèctric, i que tingui aquest impost un objectiu finalista. Això són polítiques concretes que es poden fer, conseller.

I li estem fent la proposta en positiu. I en positiu, per què? Perquè resulta que, sí, vostè compareix fa quinze dies, i estàvem atents a aquesta compareixença, i amb en Marc Vidal ho vàrem parlar, i és que no va explicar ni va dir ni va proposar re. Sé que vint-i-nou mesos després presentarem un pla, però què fem? Un país com el nostre, tan depenent de l'urani, del gas, del petroli, no es pot permetre el luxe de no fer. I aquesta és la política que té el Govern, lamentablement.

Plantejarem que es presenti una llei catalana que protegeixi l'autoconsum. Atenció, copiant el model de Múrcia; sí, Múrcia ha fet una proposta recentment en matèria d'autoconsum que està bé. Doncs, miri, facin-ho. I veurem si el Govern s'alinea amb les elèctriques o s'alinea amb els petits productors. Ho proposarem. Propostes molt concretes. I que hi hagin desplegaments reglamentaris durant el termini de trenta dies en matèria de pobresa energètica, perquè ja és hora. Vam fer fa més d'un any la nostra interpellació en matèria de pobresa energètica, i no pot ser que el fons dels 10 milions encara no s'hagi implementat.

Acabo amb una última reflexió. Podem parlar molt de sobirania, però, mirin, sobirania és decidir en un tema tan central com l'energia, perquè l'accés a l'energia és un dret i perquè, a més, el desenvolupament de les estratègies energètiques defineixen si tens sobirania per decidir un tema central o et plegues davant dels mercats i davant de les elèctriques. No es pot reclamar partit sobiranista aquell que ha decidit externalitzar la política energètica a les elèctriques no fent política. I, per tant, nosaltres entenem que avui parlar de sobirania és fer, és ser valent, és tenir uns mínims compromisos, i això és el que li exigirem al Govern.

I, per cert, quan parli del Govern d'entesa, sàpiga que nosaltres érem socis, però també li recordo que tení-

em d'acompanyants aquells que avui governen o..., no governen, no, donen suport. Per tant, no érem els únics. I també hi estava el PSC. I, per tant, tenim la nostra part alíquota, però en tot cas era un govern a tres i un govern que reivindicuem com tantes i tantes vegades hem fet.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. És reiterat que el seu grup –i algun altre grup, també–, quan parla d'energia, dóna..., em diuen a mi: «Vostè sempre parla del passat.» I vostès també parlen del passat parlant i recordant-nos la reforma elèctrica que va ser aprovada ara fa dos anys en el Congrés dels Diputats. I fan bé, perquè em permeten a mi explicar... Vostè diu: «No –no–, és que vostès van votar la reforma elèctrica per donar suport als poderosos.» Està bé com a discurs. No, senyor Herrera, encara no ho han entès. Vàrem votar la reforma elèctrica perquè era l'única, l'única condició que se'ns exigia per salvar bona part de la indústria catalana que havia apostat des de feia deu i quinze anys per la cogeneració.

Sé que a vostè això no els ha importat mai, les conseqüències de les seves posicions polítiques al Congrés o al Parlament; no valoren quina repercussió tenen sobre la indústria. Nosaltres ho vam valorar. (*Veus de fons.*) Sí, no, i si la valoren, més aviat és per anar malament. Ho sé; això també ho he constatat jo quan he estat conseller de Medi Ambient i ara conseller d'Empresa i Ocupació.

Però li haig de dir que vam votar la reforma elèctrica perquè va ser el Partit Popular que va dir: «Si volen que ajudem la indústria de la cogeneració, han de donar el suport a aquesta llei»; si no aquestes esmenes per salvar..., un 20 per cent de les empreses que havien apostat a Catalunya per la cogeneració haurien hagut de tancar la seva unitat i segurament algunes d'elles haurien hagut de tancar les seves unitats productives i haurien perdut llocs de treball.

Perdoni, i aleshores em diu: «Bé, però això ho diu vostè, perquè després no han fet res més.» Home, no, és que resulta que ja els vam avisar, als del Govern, vam dir: «Farem això i ens oposarem radicalment a aquesta reforma, que és molt negativa per al nostre país.» I és per tot això que ho vaig detallar a la comissió corresponent. Només vam fer una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze iniciatives de recurs d'inconstitucionalitat, conflictes de competència, recursos contenciosos administratius, plantejaments d'oposició a ordres i a decrets que han anat aprovant amb només escassament un any i mig el Govern central.

Per tant, vàrem salvar la indústria i ens hem oposat a la reforma elèctrica. Algú dirà: «No, nosaltres hauríem preferit una certa coherència votant en contra de la reforma elèctrica.» Miri, vam votar a favor de la reforma

elèctrica per salvar la indústria i, quan vam tornar aquí, al país, ens hem dedicat a combatre la reforma elèctrica; salvem la indústria del país i combatem la reforma elèctrica que nosaltres no compartim.

Vostès... No, no són discursos, no, són, en definitiva, models diferents; és veritat, tenim models diferents. El seu model és un model de fantasia –de fantasia–, sí, de no tocar de peus a terra, radicalment –radicalment. (*Veus de fons.*) No, home, no, perquè és que jo ja entenc que..., ara ja me n'he adonat, i suposo que els ciutadans també ho valoraran ara que comencen a venir períodes electorals: vostès quan estan al Govern continuen fent d'oposició, però no fan res. És a dir, quan han estat al Govern, no han fet res; quan han estat col·laborant amb governs espanyols, no han fet res; i després vénen aquí i diuen: «I per què no han canviat tot això?»

I aleshores un se n'adona: vostès són, diguem-ho així, *efecto placebo* políticament parlant? (*Veus de fons.*) És a dir, m'estan dient que estaven en mans, només, del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana, quan vostès governaven en el Govern d'entesa i tripartit? No s'exciti, senyora Camats, que ja sé que últimament està molt nerviosa, últimament, però relaxi's, tot fluirà i tot passarà –tot passarà–; no s'amoïni.

Nosaltres creiem que el que hem de continuar fent és apostar per, sobretot allà on tenim marge d'actuació, actuar d'acord amb les competències que tenim i, fins i tot, anar més enllà. I estem apostant decididament, per exemple, per la biomassa com un dels elements d'impuls, també, d'estalvi i d'eficiència energètica; hem aprovat una estratègia d'eficiència energètica en el camp dels edificis, de l'habitatge residencial, una altra estratègia en el camp, també, del sector industrial per facilitar, també, estalvis en la nostra indústria i afavorir –per què no?–, doncs, models que podem, també, comparar i veurem si són possibles de desplegar o són només declaracions d'intencions, però estem convençuts que tot el que és desenvolupar i potenciar l'autoconsum, la generació distribuïda, les xarxes o els districtes tancats, tot això que bona part de la indústria ja ha identificat i que tenim compartit i que en algunes coses, en aquest sentit, compartim amb vostès, però que avui, des d'un punt de vista competencial i operatiu, aquest és un dels motius pels quals, també... –fixi's que jo no he utilitzat en cap moment aquest concepte–, també el país està intentant o s'ha proposat d'intentar canviar i de guanyar sobirania.

De totes maneres, el que sí que no farem nosaltres és fer grans declaracions d'intencions, treure els gegants a la plaça en diumenge o en festa major, aprovar mapes èdics que després són tombats radicalment per la justícia i que deixen la planificació èdica, diguem-ho així, tirada en un racó i guardada en un calaix i que ho hem de redefinir tot, després, i intentar impulsar polítiques que responguin a les necessitats del país, que siguin susceptibles d'impulsar per un govern avui que té la responsabilitat de governar i de canviar i transformar, i, en tot allò que no podem, si ho compartim, no sé si vostès es quedaran a mig camí, doncs, intentar canviar també el marc competencial i l'autogovern del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia... (*Veus de fons.*) No, en les interpellacions, no.

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Interpellació

al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 300-00307/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, nosaltres estem, podríem dir, en vigílies d'una convocatòria democràtica important per a Catalunya, que són les eleccions locals. Hem trobat necessari aprofitar avui aquest Ple per fer una interpellació al Govern, concretament al Departament de Governació, liderat per la vicepresidenta, amb relació a quines són les orientacions, les actuacions que s'estan duent a terme per al desplegament d'una llei com la Llei de transparència, dret d'accés a la informació i bon govern, tan transcendent per a la vida pública dels nostres ajuntaments.

És una llei que, com sabem tots, ha estat un repte en la seva elaboració; un repte, diguem-ne, amb l'objectiu ambiciós de generar el màxim consens polític –penso que això es va aconseguir. Un repte, també, perquè ha estat important poder acollir visions de la transparència que des de l'àmbit comparat i internacional, tot i ser els darrers de la cua en elaborar la norma, poguéssim ser, almenys, els capdavanters en garanties per a la ciutadania pel que fa a una administració i a unes polítiques públiques transparents; crec que això s'ha aconseguit i no ens pertoca a nosaltres dir-ho, però rebem *inputs* de tot arreu amb un cert reconeixement de la llei i de les ambicions de aquesta llei comporta de cara a la coordinació i de cara, sobretot, també a l'amplitud de mires amb la paraula transparència.

I és evident que comporta, una llei d'aquest tipus..., que podríem dir que és integral, que és amb una visió de procés, amb una visió lineal, amb una visió de complexitat i també, per què no dir-ho?, amb una visió holística, on els diversos nivells de les administracions públiques i dels ens d'obligat compliment que, com sabem, estan regits per la traçabilitat del diner públic i pels serveis d'interès general que atorguen, doncs, puguin fer efectiva una visió de la transparència democràtica, lluny de la burocràcia i fàcil per a la ciutadania.

I per què hem volgut orientar aquesta interpellació, no sols pel context electoral, sinó també per la importància en les orientacions, concretament, per l'àmbit lo-

cal? Nosaltres vam fer la primera moció, vam impulsar la Moció 179/X, amb posterioritat a l'aprovació de la Llei de transparència, per posar en marxa, d'alguna manera, de forma absolutament compartida, el motor, el motor de les accions de preparació abans de l'entrada en vigor. I ara el que ens pertoca és orientar la mirada i focalitzar-la a l'àmbit local. Per què? Perquè sabem que hi ha hagut preocupació, preocupació, doncs, per la necessitat de dotar-se d'instruments, sobretot tècnics, i orientacions de formació i de suport econòmic i financer per poder desplegar la Llei de transparència.

També perquè han viscut i viuen les eleccions locals com una oportunitat per fer pedagogia de la transparència. També perquè no hi ha transparències si no es contempla aquesta visió de baix a dalt, si no s'entén que són els municipis, les administracions que estan vinculades al territori les primeres que han de donar aquest servei, aquesta percepció de transparència a la ciutadania, i, per tant, tenen molts reptes que acollir. I també, per què no dir-ho?, perquè això no es pot fer sense la gran implicació dels treballadors públics, treballadors i treballadores que, des de l'àmbit local fins a l'àmbit de la Generalitat, són els que estan liderant aquest procés d'implementació i els que han d'acollir, perquè seran els protagonistes del seu desplegament.

Nosaltres sabem dels esforços que està fent, a partir, sobretot, del Decret 15/2015, on es va atorgar el lide-ratge de les polítiques de transparència al Departament de Governació i del Decret 19/2015, on es crea el Comissionat per la Transparència, sabem de l'esforç que s'està fent en aquesta direcció i sabem, també, de la necessitat de poder explicar clarament quines són les orientacions, quines són les actuacions que s'estan duent a terme des de Govern i des del Comissionat per tal de poder fer efectius aquests reptes, sobretot, de necessitat de coneixement, de necessitat d'informació i de, en definitiva, transparència.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vice-presidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, diputada, li agraeixo molt, doncs, que puguem tornar a parlar en seu parlamentària del desplegament de la Llei de la transparència. Comparteixo amb vostè que va ser un repte molt important, que vàrem prendre, jo diria, des d'aquesta cambra, tots amb un compromís molt clar, no? El passat mes de gener, a més a més, vaig tenir l'ocasió, ja, de respondre a la interpe·llació que vostè mateixa, doncs, em va formular, on ja vaig tenir l'ocasió d'explicar quines serien les accions per desenvolupar la llei. I en aquella ocasió ja li vaig recordar que els membres del Govern de la Generalitat, amb el president al capdavant, doncs, estem ferma-

ment compromesos amb la transparència, amb l'accés a la informació, amb el bon govern, perquè creiem que és una peça clau de la regeneració i de l'enfortiment democràtic del nostre país. Per tant, comparteixo al cent per cent les reflexions que vostè feia.

En aquella ocasió, jo també vaig tenir ocasió d'explicar-li les iniciatives que el Govern ja havia començat a desenvolupar en l'àmbit de la transparència, abans que s'hagués aprovat la llei o tot just quan ja s'havia aprovat, per tant, avui no em tornaré a referir a aquelles, que ja vàrem..., en aquelles primeres actuacions, que ja vaig posar de manifest, sinó que em centraré en les actuacions posteriors, tant a les que ja es troben culminades com a les que es troben en procés d'execució, que entenc que és el que vostè em demana.

Jo voldria, en primer lloc, destacar que l'atribució de les polítiques de transparència a un sol departament, el Departament de Governació i Relacions Institucionals que jo encapçalo, facilita, concentrant-les en un únic departament, les funcions d'impuls i de seguiment de les polítiques de transparència del conjunt del Govern de la Generalitat. En segon cas, i també ho voldria destacar –i vostè ja n'ha fet esment– la creació, per part del Govern, del Comissionat per a la Transparència i l'Accés a la Informació Pública, també adscrit al departament. Aprofito l'ocasió per saludar la comissionada Núria Bassols, que ens acompanya a la tribuna. No cal dir, ja que l'he vista ara, que la comissionada, amb qui la diputada em consta que també com a experta, doncs, ha tingut ocasió de poder-hi parlar, està jugant un paper cabdal i seguirà jugant aquest paper important a l'hora de garantir el compliment de la Llei de la transparència, amb la qual cosa tots hi estem molt compromesos.

I aquestes mesures organitzatives han estat acompanyades per l'adaptació de la Comissió Interdepartamental de Transparència i Accés a la Informació, que és un altre òrgan de coordinació d'alt nivell. Aquest òrgan, la Comissió Interdepartamental, té una activitat important, jo diria que és una peça clau a l'hora de donar suport als ciutadans i a l'hora, sobretot, també, de donar suport i de coordinar-nos amb altres administracions.

Per tant, podem dir que, des del Govern de la Generalitat hem adoptat aquelles mesures organitzatives necessàries per garantir el compliment de les obligacions i la publicitat activa, com també el del dret d'accés a la informació pública. Però, sobretot, i una mica entrant, ja, amb la que vostè m'interpe·llava, des del Govern de la Generalitat hem construït un marc estable de relació i col·laboració permanent amb el món local per tal de facilitar-los al màxim l'aplicació de la Llei de la transparència. Tal com vostè feia constància fa un moment, la transparència ha de tenir aquesta visió de *bottom up*, i per tant, també..., i també, alhora, d'implicació de tots els servidors públics.

Com vostè sap perfectament, la Llei de la transparència ha fixat uns estàndards força exigents per a totes les administracions públiques de Catalunya, obligacions en el camp de la publicitat activa, obligacions en l'obertura de dades i la reutilització de la informa-

ció pública, del dret d'accés a la informació, etcètera. I com vostè i jo ho hem compartit moltes vegades, aquesta llei vol introduir un canvi de paradigma i vol aconseguir, també, una veritable cultura administrativa, de transparència, de participació ciutadana en els assumptes públics, així com també de millora en la qualitat de la informació pública i, sobretot, també en la garantia del retiment de comptes.

Per tal de poder aconseguir aquest canvi de paradigma, el que cal és implicar els servidors públics des de la Generalitat, i, concretament, des del Departament de Governació es duran a terme un seguit d'accions que passo a detallar-les. Primer de tot, la creació d'un programa de suport econòmic i financer. És a dir, la Generalitat de Catalunya destinarà suport econòmic i financer, donant compliment a una moció que neix de la seva interpellació, destinarà un suport econòmic i financer a totes aquelles entitats que ho necessitin. Aquest suport es vehicularà a través de la convocatòria de subvencions per tal que els municipis puguin rescabalar-se de les despeses sobrevingudes.

Un segon apartat és la creació d'un programa de suport a les entitats locals per a l'assessorament jurídic. La Generalitat donarà suport jurídic a totes aquelles entitats locals que ho necessitin. Això ho articularem a través d'un lloc web on es donarà accés a la normativa aplicable, a les guies que en aquest moment està elaborant el Departament de Governació, a les notes explicatives que en aquest sentit es vagin elaborant i als criteris que s'adoptin per la interpretació i l'aplicació de la llei. En aquest sentit, vull posar en relleu que tant les entitats municipalistes com les diputacions col·laboraran en el suport jurídic als ens locals i col·laboraran, també, amb l'Administració de la Generalitat per fer possible l'intercanvi d'informació i, sobretot, l'homogeneització dels criteris d'interpretació.

Un tercer aspecte és la creació d'un programa de suport tecnològic als ens locals perquè, com vostè sap, un dels punts clau d'aquest projecte és facilitar la feina administrativa dels ens locals per garantir que tota la informació pública que habitualment trameten a altres organismes supramunicipals es pugui publicar automàticament al portal de transparència. Això serà possible gràcies als serveis integrals de solucions tecnològiques que estem treballant i que se'ls oferiran.

Un quart aspecte és la publicació d'una guia d'aplicació de la Llei de transparència a les administracions locals. Som conscients que ens cal fer molta pedagogia, però sobretot facilitar al món local les explicacions el més didàctiques possibles. Per tant, aquesta guia té com a objectiu explicar la Llei, plantejar un marc de treball amb un full de ruta i donar respostes a aquells dubtes més freqüents, a aquells aspectes més conflictius que l'aplicació de la llei pugui generar.

El cinquè apartat és la subscripció d'un conveni de col·laboració amb les entitats locals; és imprescindible, doncs, un conveni de col·laboració, no només amb aquesta actuació coordinada i col·laborativa, sinó que només si ho fem així aconseguirem, realment, doncs, que les entitats s'hi impliquin i èxit en la implantació de la llei.

I un sisè apartat és la creació dels portals de transparència dels ens locals, en aquest sentit, també, en col·laboració amb les diputacions, s'utilitzaran els suports tecnològics que facilitarà l'Administració de la Generalitat a través del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya, o bé s'utilitzaran els portals de transparència creats per les mateixes diputacions. No obstant, el que sempre hem de garantir és aquesta interconnexió, aquesta interoperabilitat amb el portal de transparència de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, jo crec que, com pot comprovar, el Govern de la Generalitat està treballant intensament, ho ha fet a nivell organitzatiu, però també ho està fent amb aquestes sis mesures que li he detallat, està treballant coordinadament amb els ens locals per al correcte desplaçament de la llei.

Un apartat important, que després, en la rèplica, li'n faré referència, és l'aspecte de la formació, també imprescindible en aquesta col·laboració, en aquest suport als ens locals per tal de poder desenvolupar amb èxit la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Gràcies, vicepresidenta. Sí, efectivament, nosaltres, en la Moció 179/X, vam tractar d'establir –i crec que es va aconseguir– unes línies de treball on es focalitzés bàsicament..., en dues actuacions prioritàries: la coordinació i la formació. Per tant, li agraïm que ens expliquin que això està en marxa, però voldríem saber potser amb més concreció de quina manera –de quina manera–, quins organismes s'han creat per poder establir aquesta coordinació estable, i, sobretot, vinculat a aquest concepte de tres dimensions de la transparència, que és la transparència activa, la passiva i la col·laborativa.

L'activa..., depèn dels ajuntaments i depèn dels ens locals la capacitat de poder incloure dintre dels seus portals de la transparència o dintre de les seves webs, *motu proprio* i en la gradació que també entenguin políticament necessària, la seva informació. Per tant, aquí hauran d'establir les sinergies, respectant també les voluntats de cada ajuntament de decidir fins a on i de quina manera.

La passiva és la relativa al dret d'accés. Nosaltres vam intentar que en la moció quedés bastant travat aquest organisme tan important per a la llei, que és la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, i volem fer valdre al màxim els principis inspiradors que en la llei es van blindar i que també van estar reflectits en aquesta moció, que eren la independència de criteri, la neutralitat i el caràcter jurídic d'aquesta comissió, però també la presència d'arxivers i de gestors documentals. I en aquest sentit volem expressar –i assumint també la responsabilitat compartida– que lamentem que cap dels membres d'aquesta

comissió, doncs, vingui d'aquest sector. No ha estat possible, no ha estat possible o no s'ha fet prou bé fins ara, però creiem que hi han dinàmiques a establir a través de conveni, i, sobretot, volem saber de quina manera l'àmbit local tindrà el suport dels gestors i dels arxivers com a garantia que aquesta articulació en la primera escala del dret d'accés, en la primera dimensió administrativa, doncs, serà recollida, sense haver d'arribar a la comissió com a sortida última de la ciutadania pel que fa a l'efectivitat del dret d'accés en totes les seves garanties. Això li ho volem demanar, i creiem que és necessari i que li hem de reconèixer al sector els mèrits històrics i la trajectòria i l'especialització en un tema tan transcendent pel que fa als espais, que no són tots, però els espais documentals que ells gestionen.

L'altra és també la necessitat de poder vetllar perquè aquestes normes en construcció que s'estan ara desenvolupant per part del..., i que algunes avui han estat, doncs, posades a informació pública, concretament el reglament de la Comissió del Dret d'Accés i el reglament vinculat als grups d'interès, que també afecten el món local, puguin tenir la devolució del món local, i, per tant, acollir al màxim els suggeriments que des de la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis o els espais de coordinació municipal o, inclús, unilateralment els diversos ajuntaments puguin fer arribar per, en aquest període d'informació pública, introduir les seves valoracions, les seves al·legacions, en aquests dos reglament tan necessaris. Una..., també tenint en compte que, en la moció que es va aprovar, es va recollir la necessitat que la mateixa Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública pogués participar també en la redacció d'aquest reglament. I, partint que ja han estat designats els seus membres, li preguntem com s'afavorirà la participació en aquest temps que resta fins a l'elaboració definitiva, abans que vingui aquí, en el Parlament, aquest reglament de la Comissió del Dret d'Accés, la seva participació.

I també, òbviament –i no ho podem deixar de banda–, la visió que de la ciutadania se'n pot derivar, d'aquest reglament dels grups d'interès, que sabem que recau en el Departament de Justícia, però volem saber de quina manera es pot articular una coordinació amb el món local perquè tots aquells espais afectats, que són molts, pel registre i la regulació dels grups d'interès puguin sentir-se també implicats en el desenvolupament d'aquesta norma.

I també reconèixer-li que el reglament general de desplegament de la llei per nosaltres no és prioritari; són prioritaris tots aquests instruments, perquè puguem poder captar exactament el pols i el sentir del territori, de les persones, dels treballadors públics, a l'hora, després, de poder fer un reglament general que pugui ser molt més competent i eficient amb relació a l'abast de la Llei de transparència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Sí, per respondre-li breument aquestes qüestions, i després, si m'ho permet també, per fer un apunt sobre el tema de la formació, que abans no ho he pogut acabar de definir.

Vostè em feia referència a aquest marc estable de col·laboració amb els ajuntaments, ho comparteixo amb vostè, sempre mantenint l'autonomia i respectant l'autonomia local, com no podia ser d'altra manera. Però hi ha un marc estable constituït amb les quatre diputacions, amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació de Municipis de Catalunya, ja està constituït. Ara, en aquest moment, estan treballant amb dos grups de treball, un a nivell més jurídic i un altre a nivell més tecnològic. Per tant, jo crec que, en aquest sentit, podem estar tranquils.

Vostè també em feia reflexió sobre un aspecte en què té raó, no?, que és el reglament de la Comissió de Garanties. La designació que va fer el Parlament, doncs, no ha pogut copsar entre els cinc membres cap persona vinculada al món arxiver, per dir-ho d'alguna manera, no? En aquest sentit, intentarem compensar-ho amb la presència d'un arxiver o bé com a secretari general o bé com a persona puntal en el si de l'estructura que donarà suport a la Comissió de Garantia; creiem que és una manera, doncs, de compensar-ho, no? A més a més, doncs, la comissió tindrà una àrea de gestió informàtica i arxiu, i, per tant, creiem que val la pena que aquesta visió arxivera hi tingui una presència que no ha pogut tenir en l'elecció dels cinc membres de la comissió.

Per altra banda, deixin-me fer un petit apunt de formació, perquè crec que és molt important. Nosaltres hem treballat un programa de formació específica per als alts càrrecs, un altre per als servidors públics i per a la resta de persones que hi estan obligades per la llei, tal com preveu la Llei de transparència, aquest programa de formació ha estat consensuat i dissenyat en col·laboració amb el món local i, per tant, en aquest sentit, amb les entitats municipalistes. Es dedica una especial atenció, sobretot, a la formació dels nous càrrecs electes, ja que estrenarem legislatures municipals, així com també als secretaris d'ajuntament i a la resta de personal al servei de l'Administració local en matèria de transparència, per anar una mica en la línia del que vostè em deia d'aquesta condició proactiva a l'hora, doncs, d'exercir i d'implementar la Llei de transparència, no? En principi, s'organitzaran sessions específiques sobre la llei als nous electes, es faran a nivell de Catalunya, es faran cinc jornades de divulgació per a secretaris d'ajuntament a Barcelona, a Tarragona, a Girona, Lleida i a Terres de l'Ebre, es faran aquestes durant el mes de juny.

I després, com vostè hi feia referència, s'ha posat a informació pública el projecte de decret pel qual s'aprova el reglament de la Comissió de Garantia del Dret a la Informació, que és la comissió que revisarà, a més a més, les resolucions als ens locals dictades amb relació a les sol·licituds d'informació. És aquí on pretenem que en l'estructura que li doni suport hi hagi el món arxiver, doncs, d'una manera ben posicionada.

I també, en aquest sentit, doncs, el reglament del registre de grups d'interès o el projecte de modificació de la llei d'arxius i documents, que en aquest moment estan en tràmit, el que volem també és, al màxim possible, que tinguin el consens i la col·laboració del món local. Creiem que és imprescindible perquè hi pugui haver una aplicació de la llei amb tota l'ambició que tots volem, no?

Per tant, aquesta implicació directa, aquesta col·laboració amb totes les entitats municipalistes ha de ser prioritària per poder desenvolupar, com deia, amb èxit la llei.

Gràcies.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapacitat i les entitats que hi treballen.

Interpellació

al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapacitat i les entitats que hi treballen (tram. 300-00305/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, començo saludant persones que ens acompanyen en el públic i que són representants del Cocarmi, de federacions del Cocarmi i d'entitats directament de base que treballen amb persones amb discapacitat, especialment l'Antonio Guillén, el president, i a tots els que l'acompanyen. Perquè, consellera, avui volem fer una interpellació per tractar de tranquil·litzar i per tractar de donar resposta a una situació complicada que estan patint les persones amb discapacitat del nostre país i les entitats que les estan atenent, i les persones amb dependència i les entitats que les atenen. Estem parlant de més de mig milió de persones que tenen una situació de..., bé, de discapacitat al nostre país: gairebé més de 300.000 persones són físiques, més de 36.000 visuals, gairebé 30.000 auditius, gairebé 52.000 amb una discapacitat psíquica i més de 105.000 persones amb una malaltia mental. Són persones que tenen especials dificultats per tirar endavant el seu dia a dia; fins i tot un 25 per cent de les persones amb dependència també presenten algun grau de discapacitat, generalment motriu, al voltant d'un 38 per cent, i un 25 per cent mental, i, a més, també hem de tenir present que el percentatge seria més elevat si totes les persones amb discapacitat reconeguda sol·licitessin el reconeixement de dependència.

Aquesta diputada ha estat mirant, hem estat mirant les notes de premsa, els plans, el Pla de govern, les polítiques públiques que el Govern de la Generalitat està tirant endavant al voltant de les persones amb discapacitat, i li haig de dir que hem trobat molt poca cosa: ho hem tractat poc aquí, en les seves compareixences,

hem vist que en l'eix de la cohesió social del Pla de govern a penes surt la llei, la nova, aquesta, Llei catalana de promoció de l'autonomia personal, que s'està exhaustint la legislatura i que no hem vist, només hi ha una referència al mercat laboral, i, quan mirem el pressupost en el seu departament, la veritat és que ha estat difícil de fer un seguiment de quina inversió ha fet el Govern de Convergència i Unió pel que fa a les polítiques de discapacitat, perquè s'ha anat canviant la partida, i a hores d'ara és difícil fer aquesta traçabilitat.

Hem revisat també la pàgina web i dels plans, dels plans que hi ha al voltant de les polítiques per a persones amb discapacitat, i el que trobo, el que hem trobat, és que no hi ha res que tingui menys de cinc anys que s'estigui tirant endavant. Els plans integrals de persones amb disminució física, el Pla d'inserció sociolaboral de persones amb discapacitat..., tot això són plans que tenen més de cinc anys de vigència.

I aquí està el tema, consellera, aquesta seria la primera pregunta que ens agradaria traslladar-li. És evident que tots compartim una estratègia que tingui a veure amb el fet d'aconseguir el màxim nivell d'autonomia i una plena igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat, i també autonomia per a les persones amb dependència. Hi estem totalment d'acord. I podem fins i tot compartir que té tres pilars essencials, que serien: mesures antidiscriminació que facilitin la igualtat de drets, l'eliminació de barreres que impedeixin el desenvolupament de les seves potencialitats i també la transversalitat de les polítiques.

Per això jo vull traslladar-li una bateria de preguntes que té a veure amb si vostè, ara que sembla que s'acaba la legislatura, està satisfeta, està contenta de les accions concretes que ha fet el seu Govern en dotació pressupostària pel que fa a aquest tema en els darrers anys.

Places de llars d'infants, a l'escola ordinària, a les escoles d'educació especial, als centres de formació professional; beques, suports suficients per a les persones amb discapacitat i malaltia mental pel que fa a transports, menjador, ajuts a l'estudi, ajuts a material... Tot això pel que fa a les polítiques d'educació.

En polítiques socials, que l'afecten directament, què passa amb els serveis, amb els centres i els serveis de la xarxa de serveis socials: transport adaptat, centres per potenciar l'autonomia personal, serveis de suport a l'autonomia a la pròpia llar, serveis d'assistència personal, de llars amb suport, de club social, de serveis prelaborals, de serveis de tuteles...? Els coneix tots.

Però també podem entrar en el capítol d'ocupació. Aquí sabem que els diners invertits en polítiques d'ocupació en tot el que té a veure amb suport a empreses ordinàries, autònoms i centres especials tenen estudis de retorn molt importants, pel que fa als diners invertits.

I després, si entrem també en el capítol de les famílies, quines possibilitats han tingut, amb les seves polítiques, de respir, de suport econòmic, sabent el sobrecofet que estan fent les famílies que tenen una persona amb discapacitat en el seu si, que va entre els 9.500 i els 27.000 euros l'any de sobrecofet.

El que sí que tenim són polítiques de copagament, que vostè ha aplicat i que malauradament no han estat dialogades amb el sector. I voldria focalitzar la interpellació en les entitats que donen serveis a les persones amb discapacitat i a persones amb dependència.

Vostè considera que el seu Govern ha fet tot el que podia fer per elles? Nosaltres creiem que hi ha més marge d'acció, que hi ha establiments..., pensem que les entitats que estan atenent persones amb discapacitat, el gruix de serveis, centres i establiments són d'iniciativa social; majoritàriament els han fundat famílies i professionals del sector, que han vist com se'ls retallaven els suports econòmics en un moment on era més necessari que mai prestar aquests serveis.

També volem posar en relleu que aquestes entitats són una font de creació d'ocupació important i tenen un paper essencial en la cohesió social i en la millora del país.

I, clar, fa uns dies el Cocarmi va fer públic el deute que la Generalitat té contret amb les entitats que en formen part, i el quantifiquen en 81 milions. Ni La Grossa ni moltes maratons, consellera, podrien donar solució a això.

Jo crec que, més enllà de la concertació de places que està fent el seu departament, i que és valorada per aquestes entitats, amb aquesta interpellació el que volem és posar sobre la taula què més podem fer per poder agilitzar les demandes que estan posant sobre la taula aquestes entitats. Perquè, què és el que ens estan dient aquestes entitats? Que volen saber, que vostè els ho reconegui, quin és el deute amb cadascuna d'elles i quan podran cobrar. No els estan reclamant que cobrin immediatament, els estan dient que volen un pla de pagaments, que volen el reconeixement del deute per, com a mínim, poder tramitar crèdits, i també saber quan podran cobrar, quan hi haurà aquest pla de pagaments.

La resposta que se'ls ha donat és que la culpa és de Madrid. I sabem que el Govern de l'Estat no està fent unes polítiques adequades per a l'atenció a les persones; no serem nosaltres qui defensi el que està fent el Partit Popular, que ha retallat més de 2.200 milions en polítiques socials. Però és evident que vostès, des del Govern de la Generalitat, han de ser capaços de donar una resposta a aquestes entitats; entitats que tenen menys recursos, lleis que vénen sense memòries econòmiques i deutes històrics a les entitats i usuaris.

Hem fet molts debats al Parlament. Hem fet moltes trucades a la conselleria. Les entitats en fan cada dia. Truquen també a Economia. Algunes situacions es solucionen –i això també ho hem de posar a sobre de la taula–, però moltes altres no, i moltes entitats, directament, no hi estan arribant. I, per tant, al final, el Govern està dificultant la vida de les persones amb discapacitat i de les entitats que les atenen.

El més lamentable de tot, consellera, és la incertesa, i més d'una vegada ho he dit en aquest faristol. Les entitats, les persones que gestionen les entitats, les famílies, ens diuen: «És millor tenir una mala notícia que una sorpresa, perquè les sorpreses sempre són negatives, i saber que no cobraràs quan falten tres dies..., doncs, és molt difícil de tenir cap marge de maniobra.»

El mateix Cocarmi està dient que hi està havent una reducció de serveis. Nosaltres tenim aquesta percepció, però quan ho diuen les entitats que atenen el col·lectiu ens preocupa més: reducció de serveis, pèrdua de qualitat, la paralització d'adjudicació de places amb serveis assistencials, augment de llistes d'espera, majors càrregues per a les famílies, limitació de la creació de llocs de treball i, al final, posar en risc la situació d'aquest col·lectiu.

Fem moltes visites. Vostè també, consellera; la seguim i veiem que visita entitats i visita persones en aquesta situació. Però ells el que ens estan traslladant és la situació d'ofec, de desesperació i de patiment pels incompliments en els pagaments. Són serveis que estan inclosos en la cartera de serveis; són serveis de responsabilitat pública que estan fent entitats, en aquest cas, associacions, entitats petites i grans, que a mi m'estan certificant que la programació dels pagaments cada cop és més fraccionada i amb més retard.

Entitats concretes com l'Associació de Familiars de Malalts Mentals del Barcelonès Nord em donen dades, moltes entitats, que traslladen al seu departament. I el que volem amb aquesta interpellació, consellera, és que els digui, que ens digui què és el que podem fer, quins són els mecanismes que té el departament per poder fer front a aquests pagaments i per poder, allò que s'ha dit que es pagaria, efectivament tirar-ho endavant.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i diputades, president del Cocarmi i altres persones que l'acompanyen... Senyora diputada, en aquesta interpellació el primer que he de dir-li, i crec que n'hem parlat sovint..., i allò que a vostè li traslladen les entitats, com es pot imaginar, ens ho traslladen també directament a mi mateixa, a altres consellers, al mateix president del Govern, que ens ho traslladen directament i en diferents ocasions. I és clar que coneixem les seves dificultats i el seu ofec i el seu patiment, el de les entitats, el de les famílies, també el de les persones usuàries d'aquests serveis de què ara parlàvem.

Jo li he de dir que tant les persones en situació de dependència o discapacitat..., i, per descomptat, les entitats que hi treballen, són tingudes en compte i són prioritzades per aquest Govern, tant pel que fa a les decisions i a l'obra de govern, com des d'un punt de vista pressupostari.

De fet, el pressupost del Govern –ara parlo del conjunt del Govern– presenta un compromís inequívoc amb el sosteniment de les principals estructures de l'estat del benestar i la protecció social, aquest més del 71 per cent de percentatge que s'adreça directament a inversió social. Però si parlem més estrictament del Departament de Benestar Social i Família, és també més del

70 per cent el que s'adreça concretament a l'autonomia personal i a les persones amb discapacitat.

Patim un dèficit crònic genèric, però també quan parlem de l'àmbit de la dependència i de l'atenció a les persones amb discapacitat. Això no és nou. Com tampoc és nou parlar de l'esforç i del sobreesforç, vostè n'ha parlat, que fan les famílies –jo hi estic plenament d'acord–, però també l'esforç i el sobreesforç que fa el món local i que fa el Govern de la Generalitat en aquest sentit, i d'això en fa molts anys.

Avui els mitjans de comunicació, tots ells, publiquen les dades d'un estudi del BBVA a Madrid, que assenyala el sistema de finançament autonòmic com el responsable de la manca d'igualtat d'oportunitats dels ciutadans dins l'Estat espanyol per a tot allò que fa referència als eixos principals de l'estat del benestar, entre els quals sanitat, educació i també serveis socials.

Vostè, de passada, ha fet referència a la situació, la suma molt lesiva que representa, també per a aquest Govern, l'infrafinançament de la Llei de la dependència. Però també jo hi afegeixo la desresponsabilització de les obligacions financeres per part de l'Estat, perquè, per donar algunes xifres que crec que parlen per sí soles, vostè sap que l'any 2011 va desaparèixer un dels dos nivells de finançament, el nivell acordat. Aquesta retallada, només per a Catalunya, va suposar 48 milions d'euros anuals. Per tant, en els darrers tres anys, 144 milions d'euros menys. No només això, continuem, *suma y sigue*: l'any 2012, es va reduir en un 13 per cent l'altre nivell de finançament, el nivell mínim garantit. I això ha suposat 95,8 milions d'euros menys per a Catalunya en els darrers tres anys. Si sumem les dues xifres, estariem parlant del voltant de 240 milions menys en aquests darrers tres anys, i això ens situa com la segona comunitat autònoma, per darrere d'Andalusia –Andalusia és la primera–, més perjudicada per aquesta desinversió, per aquesta retirada estatal.

Aquest sobreesforç insisteixo que el podem mesurar de moltes i moltes maneres. Una, que ens implica a tots, a tots els grups que han passat per responsabilitats de govern en aquest país: diríem que el Govern de la Generalitat, des de l'any 2007, ha destinat a l'atenció a la dependència i persones amb discapacitat un total de 7.796 milions d'euros, mentre que l'Estat, en tot aquest període, des del 2007 fins ara, només n'ha aportat 1.708, de milions d'euros. Per tant, aquí és on es situa clarament aquest percentatge del 82 per cent, i que ens mostra també com, des de l'esperit inicial de la llei, d'una cooperació interadministrativa –aquest era un dels principis de la llei, d'una llei ambiciosa, com va ser la Llei de la dependència–, hem passat a un principi de trencament de la lleialtat: deslleialtat, com li deia, amb les comunitats autònomes, amb el món local i també amb els usuaris.

Davant d'això les entitats, certament, ens demanen moltes coses, és veritat. Ens demanen conèixer amb la màxima previsió possible qualsevol problemàtica relacionada amb els pagaments, cosa que crec que estem fent d'aquesta manera. Però també ens demanen una denúncia conjunta, un front comú davant de l'Es-

tat. Això és el que ens demanen les entitats. I, efectivament, resoldre problemes –resoldre problemes–, no ser utilitzades políticament. I sóc molt conscient de les paraules que utilitzo, i suposo que vostè també sap per què les faig servir. En tot cas, en aquesta línia de fer front comú, en aquesta línia de resoldre els conflictes i de minimitzar l'impacte que aquesta situació ens ocasiona com a govern, i, evidentment, té conseqüència sobre les mateixes entitats, aquí, com es pot imaginar, sempre ens hi trobarem.

Vostè també mencionava que, a partir de la recerca a la pàgina web o del que hem anat explicant en el Parlament, considera que es fan poques coses en l'àmbit de la discapacitat o que aquestes tenen, crec que ha dit, una antiguitat major a cinc anys. Jo no hi puc estar d'acord. I, de fet, com que no ens quedem amb la queixa i amb la denúncia, cosa que hem de continuar fent, sinó que continuem treballant, voldria mencionar-li alguna de les accions que estem realitzant, des de molts àmbits.

Algunes són qualitatives; altres crec que tenen o tindran un impacte immediat important: des d'un treball conjunt amb la Universitat de Barcelona i el Parc Sanitari Pere Virgili per introduir un nou instrument de valoració de la dependència i de la discapacitat; podríem parlar també de la implementació de la xarxa dels equips interdisciplinaris, també en la valoració de la discapacitat; les accions de millora adreçades a aquests mateixos equips; una enquesta que hem realitzat aquest any 2014 a les persones que han sol·licitat el reconeixement del grau de dependència i discapacitat, que es valoren per primera vegada; la formació i els serveis de respir, que sí que continuem desenvolupant, per adreçar-nos a les persones cuidadores no professionals –aquest any 2015, 110 accions formatives previstes per les quals passaran 2.700 persones–; disposem també d'un nou circuit d'accés i prioritització als recursos d'atenció diürna per als nois i noies que provenen d'escoles d'educació especial, que també era un requeriment, una demanda del sector, i tenim prevista la creació del voltant de set-centes noves places en l'àmbit dels serveis socials especialitzats. Això aquest any 2015. Miri, amb això sí que estic satisfeta. Després li respondré més en global sobre el grau de satisfacció o no.

Però, en tot cas, sí que estic satisfeta que, doncs, com a conseqüència dels acords en els pressupostos d'enguany i d'una partida pressupostària del voltant de 4 milions d'euros, arran dels acords amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, estem en disposició de tirar endavant la creació, hi insisteixo, de noves places, que beneficiaran tant les persones amb discapacitat com les persones amb problemàtica social derivada de malaltia mental –vostè també hi feia referència, a aquest sector– i també, en aquest cas, persones amb VIH/sida, evidentment posant l'accent en l'equilibri territorial, en les diferències existents entre els diversos sectors; però, en tot cas, a nivell de percentatges, ja li avanço que parlariem d'un 36 per cent d'aquest conjunt de places que seran per a persones amb discapacitat, 42 per cent per a malaltia mental, 22 per a VIH/sida.

Estem, també, treballant –això ja fa alguns mesos però ho estem intensificant–, com vostè sap, en el canvi del sistema de finançament dels serveis, per passar-los de la subvenció al concert, a la concertació de places, precisament per a una major seguretat jurídica de les mateixes entitats, però també perquè tinguin més garanties, més seguretat jurídica en els seus pagaments, en els pagaments, atès que la subvenció és una figura molt més atacable, molt més feble, ho sabem, que no pas el concert. I això avança a molt bon ritme. En l'àmbit de la salut mental estem pràcticament al 90 per cent de la concertació, i en el que resta de 2015 consolidarem el 10 per cent restant, i en l'àmbit de la discapacitat hem superat ja el 30 per cent, i hi estem també avançant. Hem pogut publicar les convocatòries d'aquest any 2015 tant del Programa d'ajuts tècnics, el PUA, com el suport a l'autonomia a la pròpia llar. L'any 2014, en el cas del PUA, se'n van beneficiar 2.500 persones amb discapacitat, pel que fa al Programa d'autonomia, de suport a l'autonomia a la pròpia llar, van ser 225. Li parlo amb dades de l'any 2014.

I per descomptat que tenim diverses, i segur que vostè n'és coneixedora, taules i marcs de diàleg i de treball estable amb el sector de la discapacitat, precisament en àmbits com el copagament, aquest que vostè hi feia referència i que deia que hem introduït sense consulta prèvia i sense parlar-ho amb ningú, de la mateixa manera que seguim de prop el debat relatiu a la ILP que es presentarà en el Congrés dels Diputats relativa a la modificació del sistema de copagament previst a la Llei de la dependència.

També, doncs, un àmbit de treball i de diàleg amb el sector sobre els diners de butxaca, havent ja modificat una primera vessant d'aquest diner de butxaca, com vostè sap, però disposats a continuar parlant i a veure com podem, doncs, acordar el concepte de diner de butxaca.

La nova ordre de copagament, que en alguns aspectes va ser molt qüestionada, i a la qual vostè en alguna ocasió també s'ha referit, ha de saber que va modificar en positiu el percentatge de diners de butxaca, per exemple pel que fa a les persones amb discapacitat intel·lectual, amb un servei de llar residència, passant del 40 al 50 per cent; també a les persones en llar residència amb malaltia mental, del 40 al 50 per cent, i també a les persones que estan en llars amb suport, del 70 o el 75 per cent.

Per tant, no tot han estat retallades, com vostè esmenta, sinó que hi va haver una modificació en positiu, crec que no prou important. I com que no ens quedem aquí perquè estem disposats a parlar-ne i a escatir amb el sector quins són els conceptes de diner de butxaca..., en funció de les nostres disponibilitats, doncs, a parlar-ne per continuar avançant.

En el segon torn, perquè se m'ha acabat el temps, parlaré i reflexionarem plegats sobre les dificultats per fer els pagaments puntuals, que no impagaments, els pagaments puntuals com voldríem, com vol, segur, qualsevol govern, a les seves entitats, als seus proveïdors, especialment a aquelles entitats de l'àmbit social com les que avui aquí, en aquesta interpellació, estem tractant.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, si fem la interpellació és per posar en relleu el que falta per fer. Clar que fa coses el Govern, només faltaria; el que passa és que sembla que tot el que no es fa és per culpa de Madrid, i jo crec que, quan tenim competències exclusives en polítiques socials, també, una mica d'autocrítica no aniria malament.

I nosaltres el que fem és fer propostes, i propostes que estan traslladant les entitats socials, però també propostes que fem des del Grup Parlamentari Socialista. I sap què passa? Que se n'han fet, de votacions, aquí, al Parlament, d'aquests temes. *(Pausa.)* Les tenia per aquí. El 7 de maig del 2014, fa gairebé un any, es va aprovar una moció socialista aquí, en aquest Ple, on deia que hi hauria una programació territorial de recursos d'atenció social especialitzada. No la tenim, consellera. També hi havia en aquella moció el reconeixement del deute. Fa un any, i no hi és, consellera. El 2 de desembre de l'any passat, del 2014, també es va aprovar una resolució socialista on es deia que hi hauria un pla de pagaments a aquestes entitats. I han passat cinc mesos. I molts endarreriments.

Consellera, el que li estem dient és: hem fet el debat, visualitzem on tenim els problemes, d'aquest tema n'hem parlat fa anys, perquè *llueve sobre mojado* en això dels impagaments, o de les dilacions en els pagaments, digui-li com vulgui, però de pagaments o de deute no reconegut també en tenim uns quants. I el que també m'agradaria saber és si tots els visticlaus vostè els posarà en un paper, que són diners que deu a les entitats, i que moltes tenen por de no arribar-los a cobrar mai.

Si ara quan torna aquí, al faristol, davant del micro, ens pot dir que farà aquest reconeixement de tots els visticlaus, si ens pot dir que farà un document personalitzat per a cada entitat reconeixent el deute que l'Administració de la Generalitat té contret amb cada entitat, jo crec que sortirem tots molt més tranquils. Els imports que té retinguts de les subvencions, algunes des del 2010, i que no es paguen perquè estan pendents de revisar per part de l'Administració. O tot el que són les regularitzacions, ja li deia, dels visticlaus, que quan són al revés sí que van ràpid, traient aquests diners, però, quan són de més, aquests no estan a sobre de la taula. D'això estem parlant, consellera.

I nosaltres creiem que, des del Govern de la Generalitat, amb una miqueta més de voluntat política..., som conscients de les tensions de tresoreria, som conscients del model de finançament, som conscients de moltes de les situacions que estan passant al nostre país, però a part de constatar com de malament està tot, hem de veure si cada marge que té cadascú de nosaltres l'estem esgotant.

I nosaltres creiem que el Govern, el Departament de Benestar Social i Família i el Departament d'Econo-

mia, encara tenen marge de millora perquè les entitats que atenen persones amb discapacitat i amb dependència puguin viure amb menys desesperació, perquè aquesta és la sensació que tinc i és la sensació que a mi m'estan traslladant. Perquè si el Departament d'Economia..., no, en aquest cas el Departament d'Empresa i Ocupació, a través de l'Institut Català de Finances, té una línia oberta on es garanteix el 40 per cent de l'import que es demana, per què el Departament de Benestar Social i Família no té aquesta línia en l'Institut Català de Finances? Per què no posa part dels seus recursos dins de l'Institut Català de Finances, i en el capítol de circulat podem eixugar el deute que té contret amb aquestes entitats? Jo crec que seria una possible solució.

A la moció que li presentarem en el proper Ple tractarem de traslladar que hi hagi un servei d'assessorament personalitzat a aquestes entitats que tenen..., que vostè té el deute pendent amb elles, que pugui traslladar-los a cadascuna d'aquestes entitats i els pugui dir els diners que els deu, i l'assessorament personalitzat perquè hi pugui haver aquest crèdit que els permeti tirar endavant, perquè al final és un 25 per cent del dia a dia d'aquestes entitats que està compromès, que està dificultat, i entenem que, amb voluntat política, consellera, sent conscients de la dificultat de la tresoreria de la Generalitat, podríem tirar endavant.

Vostè també ha comentat, ha donat xifres de la dependència. No tinc temps, a penes em queden quaranta segons. Però és que, amb les dades que donava al final, en resum, al nostre país hi ha 13.171 persones menys en el sistema d'atenció a la dependència en el darrer any. Tenim una evolució negativa en tots els ordres en l'últim exercici, hi ha menys persones i s'està atenent menys persones. Aquesta és la situació. Aleshores podem dir que hi posem més diners, però al final la realitat ens està dient que s'estan perdent persones ateses per les polítiques socials per part del Govern de Convergència i Unió.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo no sé ben bé si vostès són conscients dels dèficits del model de finançament. Ho dic perquè vostè hi ha fet una ràpida referència. No ho sé massa. En tot cas, és un model de finançament que vostès ens van deixar.

I menys persones en el sistema? Ho hem discutit també moltes vegades, senyora diputada: menys persones en el sistema de dependència, aquí, a Catalunya, i en el conjunt de l'Estat. I això obeeix a tot un seguit de causes que no tenen a veure estrictament amb el que avui estem parlant aquí, que és amb les dificultats de pagament i amb la situació crítica de moltes entitats. Té a veure amb el fet que la majoria de les persones ja són dins del sistema, i que per un fet natural moltes per-

sones que estan dins del sistema deixen de ser-hi. Ho hem parlat moltes vegades. I les xifres no són diferents a Catalunya que en el conjunt de les comunitats autònomes, en el conjunt de l'Estat. Això és així. Ho dic perquè vostè ha començat la seva interpellació parlant de tranquil·litzar i de cercar solucions, i ara estem amb un punt més de l'alarma.

Miri, sobre la situació en el sector, els endarreriments, hi insisteixo, que no impagaments..., perquè si alguna cosa hem fet és perseguir un doble objectiu que jo crec que hem aconseguit, que és no trencar la seqüència de pagaments i tampoc no deixar percentatges de factures pendents de pagament, precisament per no agreujar, per no provocar més dificultats a aquelles entitats que disposen de pòlisses de crèdit, d'endossaments o d'altres alternatives a les línies de crèdit. Que amb tot allò que hem pogut sempre hem avançat esdeveniments. I poso com a exemple el darrer quadrimestre de l'any passat, on, amb tota la previsió que va ser possible, vam parlar amb totes i cadascuna de les entitats, no només de l'àmbit de la discapacitat, com vostè sap, per tal, doncs, d'explicar les extremes dificultats de liquiditat amb què es trobava el Govern de la Generalitat per fer front puntual als pagaments i de quina manera podríem minimitzar aquest impacte.

Des de gener de 2015, per tant, superats aquests quatre mesos més complicats pel que fa als pagaments de concerts, gestió delegada, s'han fet amb puntualitat i regularitat; estem dins del període de seixanta dies de pagament, com vostè sap, i amb tota la voluntat –i no només el Departament de Benestar Social i Família, tots aquells que tenen relació amb el sector– de garantir la màxima estabilitat i regularitat en els pagaments periòdics. Precisament volem minimitzar al màxim les repercussions que aquests eventuais endarreriments de les transferències de l'Estat puguin tenir en les entitats del tercer sector i, evidentment també, en la resta de proveïdors del departament.

Vostè parlava dels vistiplaus. Miri, en la mesura que estem fent el pas de subvenció a concert, aquests vistiplaus es van regularitzant. Això és així. I, a més, ho estem tractant de manera individualitzada amb cadascuna de les entitats, eh?, com ha de ser. El procés de passar de la subvenció al concert té precisament aquest objectiu: acabar amb el fet que les subvencions són terriblement febles i són les que més han patit aquesta situació en els darrers anys. Per això és important el procés, per això és important la pedagogia que tots plegats estem fent, també les mateixes entitats, a qui sempre agraeixo com estan portant aquest procés i com anem resolent els dubtes i les incerteses que en un moment o altre es van plantejant, però crec que aquest és un tema fonamental.

Entitats que ens demanen un pla de pagaments, un calendari. Cert, és així; així se'ns ha plantejat en diferents ocasions. Senyora diputada, nosaltres, en el nostre marge, en la mesura que les nostres disponibilitats, que la nostra situació de liquiditat i de tresoreria ho permet, no només estem pagant puntualment, no cal dir-ho, les prestacions, també tot allò al darrere del qual hi han places, hi han serveis, hi han places concertades, hi han places col·laboradores.

També estem, en la mesura que la disponibilitat ens ho permet, pagant aquelles quantitats a què no vam poder fer front de manera puntual en els mesos o en els anys anteriors. Així ho estem fent. Però el que no fem, i no fem en les nostres converses amb el sector, i no fem tampoc aquí, crec que no ho hem fet mai, és enganyar i parlar d'un calendari concret que no en tenim la seguretat, perquè no depèn estrictament de nosaltres, que pot ser que no es vegi complert al cent per cent i amb literalitat. No ho farem. Perquè precisament estem en la línia d'intentar afavorir que hi hagi més confiança, que hi hagi més diàleg, que hi hagi més transparència, no al contrari.

Per tant, en la mesura de les nostres possibilitats, aquest departament, i tots, i el Departament d'Economia, per descomptat, al capdavant, treballem per aquesta línia de pagaments, que sigui, hi insisteixo, el més continuista i el més puntual possible. El que no farem és prometre allò que no està en les nostres mans, i que efectivament..., i això no és donar les culpes a Madrid, és reconèixer un fet objectiu, i és l'ofec sistemàtic a què està sotmès aquest Govern, i que té el seu impacte, sí, dur, per exemple, en el sector de la discapacitat.

I en aquest sentit continuem treballant, continuem dialogant, com no hem deixat de fer-ho, malgrat les dificultats, amb el sector.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la integració dels immigrants als barris, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre la integració dels immigrants als barris (tram. 300-00310/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Consejera, la interpel·lació que formulo pretén traslladar un fenomen que en determinades poblacions de Catalunya se viu com un sever problema. Hay inmigrantes que no hacen nada por integrarse en nuestra sociedad, a pesar de ser acogidos y acceder a toda una cartera de prestaciones con cargo al sistema público. Conozco de primera mano denuncias de compatriotas nuestros que se quejan del escaso control que se lleva a cabo de los requisitos para la obtención de ayudas, privándoseles, en algunos casos, de esa posibilidad, en su detrimento.

Mire, *consellera*, hay que condicionar la concesión de ayudas al arraigo, a un determinado tiempo de residencia en España. Y ello porque es evidente que es la mejor manera de garantizar un correcto funcionamiento del sistema. Hay que promover el conocimiento de nuestra lengua común, el español, y no solo del catalán. No puede ser, *consellera*, que la poligamia sea un instrumento para acaparar subvenciones o pa-

ra facilitar la reagrupación familiar. (*Remor de veus.*) Rían, ríen ustedes. Hagan demagogia de toda esta cuestión. Se nota –se nota, se nota– que no conviven con el problema, y ello por haberse instalado en determinados ambientes políticos –aquí se ve– un buenismo propio de lo políticamente correcto, que provoca, paradójicamente, el efecto contrario que pretende conseguir. Mire, seguro que conoce el refrán, pero se lo recuerdo: «Donde fueres, haz lo que vieres.» Es sencillo, claro y aleccionador. El problema es que en muchos de nuestros barrios esta máxima no viene siendo cumplida por algunos extranjeros que residen en ellos, y debemos denunciar que en una sociedad plural avanzada, el civismo, el respeto a la legalidad y el cumplimiento de los deberes ciudadanos a todos nos incumbe sin excepción.

Desde los poderes públicos debe reclamarse un compromiso inequívoco con nuestro modelo de convivencia y con nuestros valores constitucionales, la igualdad entre hombres y mujeres, el respeto a la condición de la mujer. Algunas de las diputadas que están presentes deberían rasgarse las vestiduras porque hay cosas que no son admisibles –me referiré más adelante. El compromiso de todos con el sostenimiento del estado del bienestar, el respeto a nuestro estilo de vida occidental es básico para garantizar la buena convivencia ciudadana. No puede haber burkas en nuestra sociedad –no puede haber burkas en nuestra sociedad. Lo digo alto y claro.

Es bien sabido que en Cataluña hay personas que incumplen y contravienen estas normas básicas de comportamiento porque no están por la integración. Mire: proliferación de centros de culto. No se puede conceder licencia indiscriminada bajo la denominación de «centros culturales». Por tanto, no compartimos iniciativas como la construcción de macromezquitas en Barcelona, en Badalona o en Salt, entre otros muchos municipios de Cataluña. Deben ser claramente rechazadas desde la Administración. Le pido una moratoria. Debería aplicarse.

Señor Companyon, le pido..., no, le exijo respeto a este diputado que está hablando, ¿eh? Porque yo, cuando usted habla, lo hago idénticamente. A nadie se le escapa que determinadas visiones integristas y radicales del Islam se han convertido en el mayor peligro para la paz mundial, y lo saben. Y hay quienes utilizan esos centros de culto para sembrar el odio y promover la oposición a la integración de los extranjeros en nuestro país, cuando no directamente actitudes que denigran a las mujeres, que amparan sin tapujos el sometimiento de todo aquel que profese otra religión por su condición de impuro. Me refiero, lógicamente, a la corriente salafista, que defienden imanes radicales en al menos cincuenta centros localizados en Cataluña. No lo podemos consentir. No podemos mirar hacia otro lado, y mucho menos –y mucho menos, *consellera*– hacer proselitismo para cualquier causa, como la separatista. Me refiero, y ustedes lo saben, a la fundación Nous Catalans, sectorial de Convergència Democràtica de Catalunya, vinculada, por tanto, al partido que apoya al Govern. Han venido haciendo impunemente lo que les ha dado la gana, poniendo en peligro nuestra estabilidad, y ustedes lo han promocionado. Es su responsabilidad.

Cabe exigir a todo aquel que pretende residir en España la asunción de obligaciones concretas y específicas que preserven nuestro modelo de convivencia, porque la libertad ideológica y religiosa ha sido una conquista que no podemos renunciar a ella. Hay que abandonar un posicionamiento multicultural fracasado, que solo ha traído indefensión y postergamiento de aquellos valores que nos han hecho fuertes en el mundo, abandonando el progreso y la civilización.

Y todo esto –quiero dejarlo bien claro–, no supone proclamar que primero los de casa, pero tampoco permitir que los de casa sean los segundos. La dignidad humana y los derechos inviolables que le son inherentes, así como el respeto a la ley y a los derechos de los demás son fundamento de nuestro orden político, de nuestra paz social. No podemos consentir ningún retroceso en ese terreno. Y los poderes públicos, *consellera*, la Generalitat, tienen mucho que decir y hacer al respecto, porque deben remover todos aquellos obstáculos que impiden o dificultan esa plenitud de libertad e igualdad ciudadanas. Y que, además, deben promover, es su responsabilidad, facilitar la participación de todos, absolutamente todos, en la vida política, económica, cultural y social. Eso sí, en la nuestra, no en la que pretenden imponernos algunos radicales islamistas. Son mandatos constitucionales específicos respecto de los cuales ustedes han hecho dejación de funciones, porque han priorizado modas, corrientes, poses, cuando no, como me refería anteriormente, intereses claramente espurios.

Mire, la libertad es el bien máspreciado que nuestra sociedad posee. Y cuando flaquea porque la ley, que es su garantía última, se incumple, el terreno lo ocupa la intolerancia, la intransigencia y el totalitarismo en cualquiera de sus modalidades. Debo decirles que el apaciguamiento o la debilidad anclada en ese relativismo moral que tanto exhiben es su antesala, y es su responsabilidad evitarlo, porque no pueden actuar de manera cómplice, acoyugada o frágil. Me referiré más detalladamente, en todo caso, en el turno de réplica, pero, mire, hay barrios de algunos municipios de Cataluña que están convertidos en auténticos guetos, en los que no hay rastro de nuestra civilización. Les pido que se den una vuelta por Salt. Háganlo –háganlo. Comprobarán como realmente la situación es insostenible, raya el conflicto social. Pero ustedes, desde esta moqueta, muchas veces eso no lo quieren ver. Y por tanto, yo les invito –yo les invito– a que realmente hagan ese ejercicio y comprueben in situ la realidad de una situación que es claramente conflictiva.

Miren, Salt, por ejemplo, necesita una comisaría de Mossos, y no como ahora, una compartida con la policía local. (*Remor de veus*.) Salt necesita que haya una formación específica para los agentes en la lucha contra el salafismo radical. Salt necesita que se vigilen las mezquitas que puedan radicalizarse. Porque hay gente atemorizada, hay gente cansada que incluso decide, cuando puede, porque hay quien no puede, emigrar, dejarlo todo. Gente del municipio que por la presión insoportable a la que se ven sometidos, tienen que tomar la ardua y dura decisión de dejar su lugar de residencia. Y eso es muy grave, y eso ustedes segura-

mente no lo sabrán, pero yo sí lo sé, porque a mí me lo han dicho, y porque me lo han contado, y porque lo he vivido. Por tanto –no, no–, ustedes tienen que ser conscientes de que tienen una responsabilidad altísima en la cuestión, y no pueden jugar a la equidistancia en toda esta cuestión.

Miren, yo, además, como candidato, en este caso, a la alcaldía de Salt (*forta remor de veus*), quiero denunciar... (*persisteix la remor de veus*), quiero denunciar las políticas complacientes que han cosechado fracaso tras fracaso. Han provocado, como decía anteriormente, el éxodo de vecinos que estaban arraigados en el municipio, y que la insoportable situación que padecen les obliga a tener que abandonar la localidad en la que han venido viviendo desde mucho tiempo.

Miren, la inmigración desordenada en Salt, y hay otros muchos municipios, pero en Salt especialmente, ha sido tratada de forma demagógica por quienes abrazan el multiculturalismo, sí, en casa ajena, pero en casa propia no quieren saber nada de esto. Y de eso sabemos mucho, y eso nos parece que no conduce a una política que realmente piense primero en el interés general de todos los ciudadanos que conviven en Cataluña.

Nada más. En todo caso, en el turno de réplica podré dar cumplida respuesta, en función de sus opiniones.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, de veritat que no sé en quin país vostè viu. M'ha quedat clar que és el candidat del Partit Popular a Salt, vostè mateix m'ho ha dit, i la veritat és que em sorprèn que es presenti com a candidat d'una ciutat que vostè en un ple municipal va definir com «l'abocador de Girona». Em sembla molt curiós i molt peculiar. En tot cas, és evident, és prou evident que s'acosten les eleccions municipals i que és hora de presentar balanç de la feina feta, de plantejar reptes i maneres d'assolir-los. Això és el que fan la majoria de forces polítiques, i és ben legítim. Vostè, en canvi ve aquí a discursar i a sermonejar-nos sobre un tema que és tan sensible i tan essencial per a la convivència i per a la cohesió social com és la integració de les persones immigrants.

I ens ho vénen a dir vostès, que precisament presenten, des del Govern de l'Estat, però també amb les seves propostes a molts municipis on governen o on aspiren a governar, un full de serveis i un expedient que és bastant lamentable. Així li ho dic, senyor diputat. Li recordo que el Govern del Partit Popular l'any 2012, precisament, va suspendre un fons que es deia «per a l'acollida», eh?, que va deixar les comunitats autònomes sense uns recursos molt necessaris per a aquesta integració de les persones immigrants. Van, vostès, com sap molt bé, també, expulsar de la sanitat pública els immigrants que no tenen regularitzada la seva situació administrativa. Les ONG a nivell de

l'Estat van situar-ho en unes 873.000 persones afectades. I, en canvi, amb orgull podem dir que a Catalunya aquesta mesura no l'hem aplicada, no l'hem aplicada mai. I iniciatives a nivell municipal, li deia, i proclames que vinculen perillosament i molt injustament immigració i delinqüència o immigració i inseguretat al carrer; vostè ho acaba de fer fa un moment. Per tant, zero humilitat i moltes, moltes lliçons al Govern de Catalunya en aquesta seva primera intervenció.

Però permeti'm que li digui..., abans li preguntava en quin país viu; jo li recordaria que viu en un país on l'any 93 es va elaborar el primer pla interdepartamental per la immigració –any 93–; que l'any 96 ja demanàvem un canvi d'orientació en la política espanyola d'immigració, molt centrada en l'estrangeria, i ja demanàvem que es parlés de la integració de les persones immigrants, i parlàvem de drets i de deures –de drets i de deures–, senyor diputat. El dret a l'escolarització dels seus fills i filles, el dret al treball, el dret a la sanitat –li ho torno a recordar–; en definitiva, els seus drets com a persones. I aquí a Catalunya s'ha treballat de valent, els diferents governs, el món local, les entitats de la societat civil, malgrat les traves, malgrat els obstacles, les retallades i la manca de sensibilitat com la que vostè acaba d'exhibir en aquesta matèria. I sempre hem cregut que la integració no només és necessària, que ho és, que és indispensable, i que és un assumpte que competeix tothom. Les persones que han de fer l'esforç, evidentment, d'integració, per assolir-la, però cal que s'involucri el conjunt de la societat, de la ciutadania, des dels barris, des dels centres de treball, des de la feina, absolutament.

I en aquests moments, a Catalunya, vostè deu conèixer que hi resideixen ciutadans de 177 nacionalitats diferents, que parlen 270 llengües diferents i que practiquen les 13 religions més importants del món. A tomb amb la religió, que vostè també esmentava en la seva intervenció, segur que vostè coneix que hi ha una Direcció General d'Afers Religiosos que treballa, amb el màxim diàleg i mediació, amb un respecte escrupolós pel dret a professar qualsevol religió, aquest dret, aquesta llibertat que vostè mateix ha defensat fa un moment. Però, en tot cas, la importància que la immigració ha tingut a casa nostra, en l'esfera social, econòmica, política, això ho expliquen les dades i molt més que les dades. Aquest increment en més d'un milió de persones que ha experimentat el nostre país, i que és un fet sense precedents en el nostre entorn, i això s'ha fet sense grans dal·tabaixos, lluny d'aquesta imatge de gran alarma que vostè volia dibuixar, i mantenint la cohesió social.

I de la mateixa manera que li parlava d'aquest primer pla interdepartamental, ja de l'any 93, seguit per uns quants altres, o la creació del Consell Assessor d'Immigració, o l'aprovació de l'Estatut d'autonomia, que reconeix, doncs, competència exclusiva pel que fa a les polítiques d'acollida, però també executiva en matèria d'autorització de treball, un pacte nacional per a la immigració, que vostès, efectivament, no van signar, però que suposo que coneix que va ser fruit d'un intens procés de diàleg, on van participar més de dues mil persones, que van signar els agents econòmics i socials, els membres de la Taula de Ciutadania, les

entitats municipalistes, que tenen un paper molt important en aquesta integració, i que presenta tres eixos principals de treball. Aquesta gestió dels fluxos migratoris i l'accés al mercat de treball, l'adaptació dels serveis públics, amb totes les tensions que puguin existir, però la necessària adaptació d'aquests serveis públics a una societat tan diversa com la nostra i la integració en una cultura pública comuna –comuna.

A continuació, l'any 2010, una llei pionera a tot l'Estat, la Llei d'acollida de les persones immigrades i de les retornades a Catalunya, que crea els serveis d'acollida –i aquí és on vaig per anar avançant en el temps i explicar-li tot allò que vostè diu que no fem i que sí que fem–; un servei de primera acollida que són tots aquells recursos, aquells equipaments, aquells programes que s'adrecen a la població immigrada per garantir la satisfacció de les seves necessitats inicials, de formació i d'informació.

El passat mes de novembre –fa només uns mesos–, el Govern va aprovar el Decret de serveis d'acollida de les persones immigrades per tal de desenvolupar les eines i els recursos per facilitar l'aprenentatge de les tres –són tres les llengües oficials a Catalunya: el català, el castellà i l'aranès, a la Vall d'Aran–, els coneixements laborals i d'estrangeria i el coneixement de la societat catalana i del seu marc jurídic. I aquest és un sistema d'acollida que és únic en el sud d'Europa i que presenta singularitats, que han estat reconegudes, també, des d'altres sistemes més al nord d'Europa, i que es basa en el consens –en el consens, senyor diputat– i en l'experiència d'un país que té segles d'experiència sent un país d'acollida.

De la mateixa manera, i arran de les competències, de les noves competències en immigració que vam assolir, concretament pel que fa a l'elaboració dels informes a l'hora d'acreditar la integració social de les persones immigrades; això és des de l'any 2011, com vostè sap, el mateix Departament de Benestar Social i Família, al costat dels ens locals, a l'hora, doncs, d'elaborar aquests informes relacionats amb el reagrupament familiar, amb l'arrelament social o amb la renovació de residència. S'han rebut, al llarg d'aquests anys, des de l'inici de la competència, al voltant de 98.000 sol·licituds d'informes d'estrangeria.

Però no ens hem quedat aquí, hem pogut aprovar també –també l'any passat– un pla de ciutadania i de les migracions amb horitzó 2016. I permetin que destaquï tres aspectes fonamentals d'aquest pla que el que recull són totes les polítiques públiques que desenvolupa el Govern, sovint –molt sovint– amb col·laboració amb altres actors, com són els ens locals –els torno a esmentar pel seu paper, doncs, importantíssim en aquesta matèria–, agents socials i entitats socials. Un és l'aprenentatge de la llengua catalana i castellana, perquè entenem que aquest és un factor bàsic d'inserció social i laboral; evidentment, considerant que el català ha de continuar sent la llengua comuna i cal continuar-la promovent com el que és: una eina de cohesió social. Però també un segon eix, que té a veure amb la igualtat d'oportunitats, amb l'ascensor social necessari per als fills i filles, per a les famílies d'origen immigrant. I, després, un aspecte fonamental: la lluita contra la

discriminació i la prevenció dels discursos racistes i xenòfobs; també en això hi som i treballem de manera molt coordinada amb les diputacions, amb els ajuntaments, també, lluitant contra els rumors –els rumors–, els discursos, alguns basats en el desconeixement, però altres amb la més absoluta mala fe, per tal d'estigmatitzar, encara més, les persones immigrants.

Li ho deia: un pla de ciutadania i migracions que desenvolupa programes, que són actuacions concretes que desenvolupem des del conjunt del Govern, que té a veure amb aquests serveis d'acollida, als qual em refereixo perquè pensava que eren l'eix, sincerament, de la seva interpellació, que veig que no té res de constructiva. Però programes també en la promoció de la formació reglada i no reglada, la col·laboració entre les diferents administracions, el coneixement de llengües, etcètera.

Aquestes actuacions en els barris, en els ajuntaments, les financem mitjançant el contracte programa; un acord de finançament amb els ajuntaments que, en uns determinats programes, fa referència a les polítiques d'acollida, d'integració i de participació de les persones immigrades. Aquests fons, aquest finançament es va veure molt malmès, l'any 2012, amb la desaparició del fons que li esmentava: el Fons d'acollida, que el Govern de l'Estat va deixar a zero l'any 2012. Hem fet també aquí un sobreesforç, des del Govern de la Generalitat, per continuar finançant aquests programes als nostres ajuntaments.

De fet, aquest any, amb la perspectiva de l'aplicació del desenvolupament de la Llei d'acollida, hem incrementat en un 11 per cent aquests recursos. Però no tots els ajuntaments han acceptat aquest suport. Concretament, l'Ajuntament de Badalona ha renunciat a aquest augment, ha rebutjat concretament 18.000 euros de contracte programa, com tampoc participa en les moltes trobades i sessions de treball que convoquem per tal de millorar la cooperació i sumar esforços. I continuem, malgrat les dificultats pressupostàries conegudes d'aquest Govern, perquè creiem que és indispensable per a aquesta integració i per a aquesta cohesió social, donant, aportant i donant suport al món associatiu, a les oenagés i als agents socials per la via de la convocatòria pública de subvencions.

En el següent torn miraré d'explicar-li altres mesures que estem desenvolupant, com són els plans de desenvolupament comunitari, precisament en barris, en ciutats, en municipis amb un alt índex d'immigració, i d'altres programes del tot transversals que ens ajuden –n'estic segura– a mantenir un alt nivell de cohesió social, lluny de la seva diagnosi de fa uns minuts.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bueno, en primer lugar, *consejera*, me gustaría que no tergiversara mis palabras, porque es lo primero que ha hecho en su intervención.

Mire, Salt está como está porque hace mucho tiempo que desde Gerona se decidió que los inmigrantes fueran a Salt. Y usted sabe que, desde Gerona, el poder político de Gerona, el que han venido ejerciendo invariablemente, de forma yo diría que despótica, tanto Convergencia Democrática de Cataluña, Unió Democràtica y el propio Partido Socialista..., lo que han venido haciendo, precisamente, es fomentar esa inmigración que ha llevado a Salt a tener un porcentaje de población inmigrada superior al 40 por ciento. Por tanto, me parece que los antecedentes usted también debería considerarlos.

Y le digo más: usted creo que me ha escuchado poco, poco y mal. (*Veus de fons.*) Sí, poco y mal, porque cuando usted me pide que yo le presente una interpelación constructiva..., claro que lo es, si lo que pretende ser es un toque de atención. Un toque de atención porque se les ha ido de las manos, y además han cometido la torpeza de utilizarlo políticamente. Han utilizado políticamente la inmigración para hacer causa separatista. Y esto usted lo quiere ocultar, lo quiere obviar, no hace ninguna referencia, pero la verdad está ahí. Y usted debería, como digo, también dar respuesta a esto, porque si no lo niega entiendo que usted conoce que esta fundación ha trabajado intensamente y activamente para aprovechar, como digo, la inmigración a efectos de utilizarlo en su cruzada separatista. Y eso está ahí. Y, por tanto, usted debería, como digo, también dar alguna explicación al respecto.

Me gustaría, porque además esta es una cuestión tangencial, que el propio jefe del Departamento de Interior hubiera estado aquí presente. Porque, insisto, usted quiere darle una visión y una perspectiva social –que hablaré de ello–, pero también es importante, porque es un problema ciudadano, es un problema que la ciudadanía está realmente –y cuando se hacen encuestas así se demuestra–, especialmente, preocupada por la cuestión..., la inmigración desordenada, descontrolada está creando problemas también de seguridad. Y, por tanto, le he puesto un ejemplo que está sucediendo, como digo, en Salt, que no cuenta con dotación policial suficiente, ni formación necesaria –Mossos d'Esquadra y policía local comparten una comisaria. Destinen recursos –destinen recursos. Usted habla de la perspectiva social. Se lo diría al *consejero* de Interior, lástima que no esté aquí presente. Pero, háganlo: coordínense, pues hable usted con él, que forman parte del mismo Gobierno, creo, ¿no?

Y, claro, cuando usted nos viene a hablar aquí de los ajustes presupuestarios..., pero si ustedes han recortado más que nadie. Y además han recortado precisamente en estas políticas. Y lo que hacen es, como siempre, culpar, en este caso, al Gobierno de España. Asuman sus propias responsabilidades. Tienen competencia exclusiva en la materia. Dejen ya de lamentarse, de ir llorando por las esquinas. ¡Es que no se lo cree nadie! Es que ustedes realmente, con los recursos que tienen, con el presupuesto de vértigo que manejan, están en otras cosas. Pero esta preocupación social que usted exhibe es fachada, es pose; pero eso ustedes lo hacen a la perfección.

Y después, como digo, insisto, vender el multiculturalismo, ¿eh?, lo hacen de una forma, pues, claramente,

en fin, yo diría que descarada, totalmente desvergonzada, pero ya le digo: «Pero siempre que no me toque a mí.» Pero si es que les he puesto el ejemplo de lo que ha pasado en Gerona y Salt. Esa es la realidad. ¡Pero ustedes vayan por allí! Lo que pasa es que como no lo conocen, pues, evidentemente, hablan de oídas, y es lo peor que pueden hacer.

Miren, no pueden ser complacientes. Ustedes tienen una actitud complaciente con un problema que es gravísimo, que es un problema que está afectando la convivencia. Pero no solo en municipios como el que, en fin, he referido; es que estamos hablando de Badalona, estamos hablando de Cornellà, estamos hablando también incluso de determinadas zonas de Barcelona, estamos hablando de muchos sitios. Y ustedes, insisto, están en ese buenismo en el que, en fin, mientras, ¿eh?, no pase nada, pues, ahí, siguen mirando para otro lado. Y eso no puede en ningún caso ser aceptado.

Mire, señora *consellera*, yo soy abogado especialista en la jurisdicción de menores y le puedo decir que los jóvenes magrebíes no saben español, no saben castellano; hablan catalán y hablan árabe. Luego no venga usted diciendo que se están implementando programas para fomentar el uso y el aprendizaje del castellano porque es radicalmente falso. Y lo digo yo que lo he vivido en propia piel. *Ara*, ¿que no me quieren creer?, es su problema. *Ara*, al final la credibilidad la tiene quien la tiene. Pero se lo digo –se lo digo– porque es así.

También le quiero decir una cosa: claro que Cataluña es una tierra de acogida, sin ninguna duda, pero una tierra de acogida que no debe ser indiscriminada, porque, insisto, los recursos son los que son, y si encima se manejan con tanta incompetencia, pasa lo que pasa, que no funcionan las políticas que ustedes vienen implementando.

Por tanto, yo le ruego que reconsidere su planteamiento, que no venga, en fin, afeando todo lo que digo, porque, en el fondo, si acepta la crítica, verá como en el fondo, como digo, es una crítica del todo punto constructiva.

Nada más, muchísimas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo li accepto les crítiques que faci falta sempre que estiguin fonamentades, el que no li accepto són les falsedats com les que vostè està repetint aquí.

Miri, vostè parlava que se'ns n'ha anat de les mans. A qui se li ha anat de les mans el seu discurs absolutament, com a molts altres membres del seu partit, de la seva formació política, és a vostè, avui també aquí, en aquest hemicicle, vinculant de manera absolutament falsa, de manera absolutament injusta i vergonyant el moviment sobiranista i independentista d'aquest país, clarament democràtic i cívic, amb el jihadisme. (*Alguns aplaudiments.*) Ja van ser respostes –ja van ser

respostes– de manera contundent les paraules del ministre Fernández Díaz, no s'hi vulgui assemblar –no s'hi vulgui assemblar. No ho faci això.

Parlava, vostè, de percepcions. Crec que vaig en la bona direcció quan li preguntava que no sé si vostè sap en quin país viu, perquè, fixi-s'hi, el baròmetre d'opinió pública del CEO, del Centre d'Estudis d'Opinió, en l'enquesta a la primera onada d'aquest any 2015 –per tant, escolti, fa molt pocs mesos d'això–, a la pregunta de quina és la percepció sobre els problemes principals que tenen els ciutadans de Catalunya, la immigració ha passat de ser considerada un problema, una preocupació dels ciutadans, l'any 2011, pel 23,1 per cent de les persones enquestades a només el 4,4 per cent. Per tant, aquesta preocupació màxima, aquest escenari dramàtic que vostè ens dibuixa no existeix, senyor diputat –no existeix.

Miri, no és la queixa per la queixa, li explico la realitat: en aquest país, el consens ha presidit tots els debats sobre immigració, i això ha permès avançar. I això ha permès avançar molt en matèria d'integració. I la integració, com li deia abans, és cohesió i és convivència. I això existeix.

Miri, vostès, el Govern de l'Estat vulnera repartiments competencials. I això és així. Això no m'ho invento ni és una queixa: des de la convocatòria de subvencions a entitats i ajuntaments en matèria d'integració fins a cinc sentències, d'aquelles que vostès es passen pel clatell, del Tribunal Constitucional i del Tribunal Superior de Justícia de Madrid; òrgans de coordinació en matèria d'immigració que no es reuneixen; una conferència sectorial que s'hauria de convocar cada sis mesos només ho ha fet dos cops en quatre anys, i la Subcomissió d'Immigració de la Comissió Mixta Estat-Generalitat no es reuneix des de l'abril del 2011. El director general d'Immigració aquí present, a qui saludo, ho sap perfectament. Per tant, l'Estat no té cap interès a coordinar-se ni a cooperar per atendre el fenomen migratori. Li n'he fet esment abans, i ho torno a fer, de la retallada dràstica –vaja, total– del finançament que arribava a les comunitats autònomes. Catalunya, concretament, ha deixat de disposar de 60 milions d'euros; ens anirien molt bé, li ho asseguro. Però, fixi-s'hi, vostès van més lluny. La Comissió Europea va crear l'any 2014 el Fons d'asil, migracions i integració; un fons amb una condició que la Comissió imposa que és que s'aprovi un programa nacional consensuat on hi hagi, doncs, les autoritats estatals, regionals i locals.

Doncs, miri, aquests fons fa més d'un any que són vigents. El Govern d'Espanya i la Comissió Europea no els han signat encara perquè l'Estat espanyol no ha presentat el seu pla. A nosaltres, per descomptat, no ens ha convidat a participar-hi. I l'Estat espanyol està perdent una oportunitat de rebre uns recursos, uns fons europeus imprescindibles per a la bona gestió del fet migratori, aquesta gestió que a vostè li preocupa tant. I, hi insisteixo, en la línia de les decisions absolutament desafortunades, l'exclusió als immigrants sense papers de l'atenció sanitària, una decisió que fa..., jo ho diria, fa poques setmanes o pocs mesos de la qual parcialment han tornat enrere, però també amb una clara, doncs, voluntat electoralista.

Volia fer referència a totes les actuacions que sí que desenvolupem en els barris. No mirem cap a una altra banda; això no són polítiques bonistes, és actuar: a Banyoles, a la Garrotxa, al barri de Navas, des del programa Òmnia, des dels plans de desenvolupament comunitari i els plans d'acció comunitària integrals..., en molts àmbits. Però, més enllà d'aquests programes o d'aquestes accions més concretes, no podem oblidar que quan parlem d'integració de persones immigrades les polítiques són transversals. Per tant, aquí hi entra el sistema educatiu integrat, la sanitat universal, li ho torno a reiterar, però també tot el que té a veure amb els serveis socials, amb l'atenció a la infància, amb l'habitatge o amb el treball.

Si realment des de la seva formació política volen potenciar la convivència als nostres barris i volen facilitar aquesta integració real i efectiva, jo els diria que comencin, per exemple, per retirar aquest decret sanitari –no modificar-lo, retirar-lo del tot–, tornar a dotar el fons d'acollida, facilitar les converses amb les comunitats autònomes i la Comissió Europea per disposar de tots aquests fons i respectar, sobretot respectar –no deu costar tant– el repartiment competencial.

Però, en tot cas, senyor diputat, el que també li demanaria és que, com li deia fa un moment, no vulgui assemblar-se al ministre Fernández Díaz amb aquestes comparacions; un ministre que en un país normal ja hauria dimitit per les seves falsedats, per les seves calúmnies, per exemple a l'alcalde de Barcelona, per continuar vinculant procés pacífic, cívic, democràtic sobiranista al jihadisme, o, per exemple, per no voler donar la cara en aquest Parlament, que és el seu, senyor diputat, i és el meu, quan se'l cita a comparèixer en una comissió d'investigació.

(Aplaudiments.)

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública.

Interpellació

al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública (tram. 300-00309/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

(Pausa llarga. El conseller de Salut entra al Saló de Sessions.)

Carme Pérez Martínez

Presidenta, diputats i diputades... Conseller –espero que pugui recuperar-se de la pujada de l'escala...–, miri, amb la interpellació que presentem, tot i el nom que té, evidentment, no pretenem aquí fer una revisió de tots els processos judicials, penals i de molts tipus, amb què d'una manera o una altra està relacionada la sanitat catalana, perquè ni aquesta diputada té els coneixements suficients per fer-ho ni coneix tampoc l'abast de l'expedient, i penso que no és el lloc ni tam-

poc és el tema que ens toca. El que nosaltres volem plantejar aquí, per dir-ho en termes literaris, seria una mica el perquè de tot plegat, i si ho diem en termes més jurídics, doncs, podríem dir que quina és la causa de la causa.

És evident que hi ha una situació d'investigació de diversos temes en què d'una manera o una altra està involucrada la sanitat catalana, i penso que això s'ha de valorar de manera independent de a quin govern correspon en primer lloc la responsabilitat d'això. Penso que nosaltres ho podem dir perquè no hi hem participat, en cap d'aquests governs que hi han tingut responsabilitat; per tant, espero que se'ns reconegui com a mínim aquesta autoritat inicial per plantejar-ho. Però penso que tampoc ens en sortirem si el que intentem cada vegada que debatem sobre aquest tema és veure qui n'és el responsable i veure quin partit és el que té més nombre d'imputats o més nombre d'involucrats en aquests temes. Aquest no ens sembla que sigui el camí per, primer, determinar per què estem davant d'aquesta situació i, evidentment, un cop ho determinem, veure quins són els mecanismes correctors que hem de posar-hi per solucionar-ho.

Per tant, penso que l'abast d'algunes situacions, la magnitud territorial i, a més, econòmica d'algunes, doncs..., no podem dir que això només es deu a la maldat de determinades persones ni a la incompetència, sinó que evidentment alguna cosa estructural està fallant. I nosaltres pensem –i ja hi hem insistit altres vegades– que el model sanitari..., que determinades actuacions fugint dels controls administratius estan, d'una manera o una altra, permetent que aquestes situacions es produeixin i que, malauradament, triguin molt a posar-se de manifest. Perquè el que pensem que és greu no és sols que aquestes situacions es produeixin, sinó que el que pensem que realment és greu i el que cal que el Govern, sigui el que sigui, sigui responsable o no d'algunes d'aquestes situacions, s'ha de replantejar ben seriosament és per què els organismes reguladors han fallat a detectar aquestes situacions, perquè malauradament les denúncies que han arribat als tribunals, algunes amb més fortuna que altres, i altres encara sota secret de sumari, no han sortit dels organismes reguladors, no han sortit dels partits que estan en el Govern, no han sortit tampoc del Govern, sinó que han sortit d'associacions, de sindicats, d'algunes persones a títol individual i de partits polítics que no tenen majoria en cap dels llocs on han plantejat aquestes situacions. I això és el que realment pensem que és absolutament preocupant.

Jo només donaria, a tall d'exemple, conseller..., ja sé que no li pretenc fer una revisió de tots, però hem de partir de la realitat dels fets i de la veracitat de les situacions. Jo penso que equivocadament vostè va comentar aquí, en seu parlamentària, que el tema de Sant Pau estava tancat; és un tema que conec força bé. Jo li puc dir, conseller, que en el tema de Sant Pau hi han tres peces judicials obertes.

En una, que està provisionalment sobreseguda, es deia que hi havien irregularitats i que hi havia una desviació important, de més de 80 milions, del pressupost de les obres de l'hospital, que vam costejar amb els di-

ners de tots els catalans, però que aquest tema estava prescrit. No cal ser un expert jurista per saber que en un tema pot ser que no hi hagi irregularitat..., o vol dir que no hi hagi responsabilitat penal perquè la situació hagi prescrit, perquè potser no tindrà el retret penal, però penso que algun retret moral i algun retret polític deu haver de tenir, tot i que, conseller, ja admeto i ja dic públicament que vostè no n'era el responsable, perquè vostè no estava al front d'aquestes situacions. Però ara sí que hi està i d'una manera o una altra ha de fer front a totes les situacions que tenim obertes.

Una altra peça del Sant Pau encara està oberta, que és un tema..., doncs, saber on van a parar els fruits del patrimoni que tots els ciutadans han donat a l'hospital i que no van a parar a l'assistència. I de moment hi han unes irregularitats tributàries que per la seva quantia serien delictes fiscals, tot i que la hisenda catalana tampoc s'hi ha personat.

I l'única peça que del Sant Pau està tancada s'ha tancat amb la inculpció de dues persones, que no són del seu Govern –també ho he de dir– ni del seu partit, i que la vista es veurà el dia 5 amb tribunal del jurat, per estafa continuada a l'ICS. Es va citar l'ICS perquè comparegués com a perjudicat, i vaig estar-hi davant i així ho vaig dir. L'advocat de l'ICS va comparèixer per dir que no es personava perquè les instruccions que tenia eren de no personar-se, perquè l'ICS no se sentia perjudicat. I això, conseller, sí que és greu.

Després, hi ha un altre tema que no se'n parla però que a mi em sembla que és força important, que ja sé que tampoc li toca i tampoc és del seu Govern, que era aquell model de col·laboració publicoprivada de la Fundació Institut d'Alta Tecnologia, que està amb una fallida fraudulenta i que va suposar un greu perjudici per als diners de tothom. Era un model perfecte d'aquestes col·laboracions i d'aquestes aliances. Tres hospitals públics, el Clínic, Vall d'Hebron i l'Hospital del Mar, i una entitat privada, un grup d'empreses, CRC, que, en fi, jo he tingut l'ocasió de veure l'acta de l'Administració concursal i és esgarriosa: apropiació indeguda de tots els béns, fallida fraudulenta elevat tots els diners i produint un forat importantíssim. Res, silenci absolut sobre aquesta responsabilitat per part de l'Administració, que, tot i que a vostè no li toca, en fi, sí que porta causa d'aquesta situació.

Sobre el tema Innova, que tampoc no cal que el tractem, jo no tinc capacitat de tractar-lo del tot, però tant vostè com el president van dir que aquest tema és un tema municipal. Sagesa..., gestionem més de vint hospitals i centres sanitaris, que estan finançats tots amb els diners del CatSalut. El tema del transport sanitari, que està involucrat també en una d'aquestes múltiples peces, també depèn de la Generalitat. Estem parlant d'un munt de delictes: tràfic d'influències, apropiació indeguda, malversació... Hi han dues persones, dos ex-directors generals del servei, que ho han sigut pràcticament tot a la sanitat catalana, i estan imputats per més de deu delictes i en diverses d'aquestes peces; un d'ells vostè el va nomenar director de l'Institut Català de la Salut i durant molt de temps va mantindre que no hi havia situació d'incompatibilitat respecte a la presidència d'Innova i respecte a la presidència d'un grup

privat. I no hi havia situació d'incompatibilitat, vostè té raó, però potser el que hauré de fer serà revisar les situacions d'incompatibilitat, perquè, si no fem que els organismes reguladors i els controls funcionin, això no tindrà cap «arreglo».

I jo li vull fer una pregunta ben directa, perquè va sortir als mitjans i penso que això sí que crea una certa alarma social: conseller, la defensa del senyor Prat en algun moment s'ha pagat o s'està pagant dels diners del Departament de Salut o d'algun departament de la Generalitat? Perquè, home, això va sortir als mitjans, sembla que hi havien uns correus, en fi... Ara últimament hem llegit que, a més de tot el tema que hi havia, sembla que s'està parlant d'un possible delictes contra la salut pública, i, si és cert el que estan dient les interlocutòries judicials, seria fins i tot un delictes dolós de lesions. I això no depèn d'un altre govern, hi són implicades persones del Govern que hi ha en aquest moment. No poden vostès respondre per tots i cada un dels càrrecs municipals ni polítics del partit, però alguna cosa han de fer quan això surt a la premsa. I penso que vostès no sols no han fet res, sinó que inclús hi han algunes interlocutòries que els han hagut de dir que, sota amenaça d'imputar per desobediència el funcionari responsable, facilitin la informació, perquè sembla que la informació no arriba als jutjats. I això, conseller, això, que és el que es diu –jo parlo del que es diu, aquesta interlocutòria no l'he vist–, això és greu i en això sí que té responsabilitat el Govern. En fi, jo penso que el model ens ha portat a això.

Miri, conseller, a mi em sembla que no pot ser que ens assabentem per la premsa que persones, concretament un exdoble conseller del Govern de la Generalitat, i, aquest sí, del seu partit, a més de compaginar dos càrrecs –no retribuïts, però dos càrrecs– en dos hospitals importants de Barcelona i al mateix temps un càrrec directiu en una empresa del Siscat, resulta que a través d'una empresa interposada, instrumental, constituïda amb la seva senyora a Madrid, s'asseia en diversos consells d'administració d'empreses d'ambulàncies que tenien contractes amb el CatSalut. En fi, això ho hem de saber per la premsa? No s'ha fet... Vull dir, aquest senyor va cessar d'alguns llocs... Però el que em sembla greu, conseller, és que això, quan va sortir a la premsa, com altres coses que a vegades surten a la premsa, ha de sortir a través de cartes i d'informacions anònimes que es lliuren a algunes persones o que es lliuren directament als periodistes. De debò aquest país normal que volem és un país on els empresaris no s'atreveixen a denunciar les coses on toca i les han d'enviar a la premsa, als mitjans o a algunes persones que creuen que ho portaran a través d'informacions anònimes? Aquest és el país que volem, on els professionals han de trucar-te per telèfon i d'amagatotis dir-te el que passa aquí o allà, perquè no s'atreveixen a dir-ho en els centres on està passant? Jo crec que aquest país no és el que volem, conseller, i això és el que està passant.

I aquest és el model que tenim, que és fruit de les aliances estratègiques, de les col·laboracions publicoprivades, de tots aquests ens consorciats indefinits que l'únic que fan és fugir del dret administratiu, dels con-

trols administratius, i liberalitzar la situació per, evidentment, com s'ha dit aquesta tarda i he sentit abans, socialitzar les pèrdues i privatitzar els beneficis.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, permeti'm que situem primer la dimensió de les coses, perquè pot donar la impressió que la situació del sistema sanitari públic d'aquest país és absolutament caòtica, quan no és la realitat, i a més a més està sotmès a absoluta sospita permanent, eh? Centrem les coses.

Vostè fa una interpe·llació en base a les qüestions que estan judicialitzades en aquests moments, i, com vostè deia molt bé, hi han dues qüestions judicialitzades: una que afecta Innova, que, hi insisteixo, són presumptes irregularitats amb relació a la construcció d'un hospital per part d'una empresa pública, de l'ajuntament, i per altra banda, uns processos judicials amb demandes interposades a l'Hospital de Sant Pau. Crec que parlar de la resta de coses no té massa sentit si parlem de judicialització de les coses. I una altra cosa és posar en qüestió, perquè hi han determinades demandes, que ja veurem com es comporten en els tribunals, un sistema sanitari del nostre país, que, si m'ho permet, li voldria fer un cert recordatori.

Nosaltres, quan assumim les transferències en sanitat, les assumim amb una important càrrega històrica d'un model organitzatiu. Nosaltres assumim que tenim una sanitat a Catalunya, que era dual, amb una sanitat pròpia, nascuda al nostre país, i una sanitat vinguda de fora mitjançant un sistema parauniversal, que era el sistema de seguretat social. I decidim fer-ne un sol sistema, exactament igual com ja havia decidit parcialment el model de seguretat social, que en lloc de fer més hospitals de la seguretat social va decidir contractar i conveniar aquells hospitals preexistents a Catalunya. Això ve d'aquí i aquest és el model que entenem que permetia aprofitar els recursos existents a Catalunya, que no s'han fet després, que ja existien, eh?, no se n'ha fet cap de nou, dispositius municipals, provincials, l'Església, fundacions sense ànim de lucre, etcètera.

Quan se'n van fer de nous, de dispositius, a Catalunya vam apostar bàsicament per una fórmula de col·laboració pública entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments. Vam decidir que el nou Hospital de Vic fos un consorci entre l'ajuntament i la Generalitat, el nou Hospital de Terrassa, també, i tots els nous equipaments es construïen i es gestionaven amb un model de consorciar l'ajuntament i la Generalitat; cap actor privat en cap moment a cap dels consorcis de tot Catalunya, ni abans, ni ara.

Dit això, i dins d'aquest marc, la tendència internacional indicava que, amb el nou model de gestió pública,

el model que d'alguna manera comença a ser necessari a molts indrets i a molts països europeus i de tot el món en els sistemes de provisió de serveis públics, hi insisteixo..., s'opta per un nou model de gestió pública, en lloc de no fer sostenibles els sistemes públics amb els models d'administració i evitar que aquests models públics vagin a mercat.

Aquest nou model de gestió pública que defineix Hood l'any 95 comportava sis grans elements, que són els que configuren el model sanitari del nostre país: una descentralització funcional del sector públic sanitari, traslladant atribucions a les entitats dotades de personalitat jurídica pròpia, que aquestes operen amb autonomia en la gestió dels recursos i la prestació dels serveis –parlo del nou model de gestió pública dels serveis, anys noranta–; dos, introducció de la competència regulada en la prestació de serveis públics mitjançant un contracte entre el principal i l'agent; tres, adopció de principis i tècniques de gestió empresarial alternatives a les tècniques merament d'administració; en quart lloc, un èmfasi molt important en la disciplina i l'ús adequat dels recursos públics; cinquè, assignació de responsabilitats als gestors, i sisè, un establiment de mecanismes formals explícits de mesura de resultats i acompliment d'objectius.

El canvi fonamental és passar d'un sistema de serveis públics, sanitari, en aquest cas..., que, en lloc de parlar només d'*inputs* i d'*outputs*, comença a orientar-se cap als *outcomes*, cap als resultats.

Aquest és el nou model de gestió pública que adopten els països nòrdics i que, a Catalunya, a més a més, ens és molt més fàcil adoptar, perquè ja veníem d'aquest model incipient en el moment on la mateixa Mancomunitat dissenya un sistema sanitari públic precursor i la mateixa República, mitjançant una llei de bases del sistema sanitari, diferencia entre la Generalitat i els hospitals i diu: «La Generalitat serà l'autoritat sanitària i els hospitals seran aquell municipal o aquell particular que hi hagi a cada un dels territoris.» Per tant, imagini's si l'any 34 anaven avançats sobre aquest nou model de gestió pública.

Aquesta nova gestió pública no pretén menysvalorar el principi de legalitat en la gestió, ni gens ni mica, sinó que vol que altres principis, com el d'economia, eficàcia i eficiència adquireixin la mateixa rellevància que aquest; és a dir, no es tracta solament de complir amb el pressupost, sinó que aquest pressupost compleixi amb una finalitat en si mateix, que no és merament ser liquidat adequadament, sinó que hagi contribuït en termes d'eficàcia i eficiència a les finalitats que persegueixen.

Això és el que conté el model sanitari català, d'aquest país, no és una cosa això com prefabricada que no té al darrere res més que una confusió d'interessos permanent. Jo crec que és ben simple d'explicar: tenim una asseguradora pública i, d'acord amb aquest nou model de gestió pública del nostre país, decidim que hi ha una separació entre l'asseguradora, entre el finançador dels serveis, que és el responsable dels *outcomes*, és el responsable de la qualitat dels serveis, dels resultats..., i separació de la gestió, que és el responsable de com

gestionar els *inputs* i els *outputs*. Aquest és el model sanitari català.

Aquest té unes regles del joc? Sí. Té mecanismes de control de les entitats del..., control públic? Sí, les mateixes que en l'àmbit del dret administratiu, amb un canvi, amb un canvi notable que es fa en aquest nou model, que és: en lloc de passar a la intervenció prèvia, a la fiscalització prèvia de les decisions, es passa a la fiscalització *a post* de les decisions, separant clarament la responsabilitat política, hi insisteixo, dels resultats de qualitat, accessibilitat, dels *outcomes*, de la responsabilitat dels gestors, que són aquells que reneixen comptes de la seva funció.

Des del punt de vista del nostre país, s'accentua aquesta presumpció, com deia vostè, fugida del control, s'accentua precisament en sentit contrari quan Europa planteja la necessitat de verificar l'eficàcia i l'eficiència en la gestió, especialment per evitar desgavells de dèficit públic i quan s'estableix que les entitats públiques de titularitat pública o privades en què la majoria de les decisions les prenguin entitats públiques estan sotmeses al sistema europeu de comptabilitat, que és el SEC 95. I això no solament accentua el tema *ex post*, sinó que a més a més accentua el paper de control intermedi; no estem ni amb un control *a priori* ni amb un control *a posteriori*.

Quan parlem del sector públic de la Generalitat de Catalunya, estem parlant de totes les empreses públiques de Catalunya, que comencen per l'ICS i acaben, si vol, per l'Hospital del Mar o per les entitats que tenen capacitat..., que, encara que tinguin titularitat jurídica pròpia i patrimoni propi, les decisions les prenguin en un òrgan de govern on sigui majoria la Generalitat o el sector públic, com és el cas de Sant Pau, on l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat tenen la majoria. A partir d'aquí, la fiscalització SEC 95 obliga a tota una sèrie de qüestions que, si vol, li detallaré més endavant.

Respecte a qui queda fora del control directe de la Generalitat, doncs, precisament aquelles entitats que no són participades per la Generalitat, ni en termes de pertinença en majoria als seus patronats, si és una entitat privada sense afany de lucre, ni pròpies de la Generalitat de Catalunya; és el cas de les entitats cent per cent municipals.

Però vull recordar que les entitats municipals cent per cent municipals tenen intervenció i tenen interventor. Per tant, la funció de la intervenció de les entitats públiques..., jo crec que aquí hi han uns quants regidors i alguns alcaldes que saben perfectament quina és la feina d'un secretari i d'un interventor en l'àmbit local.

Per tant, no podem dir que en l'àmbit d'Innova han fracassat els sistemes de control de la Generalitat, ni gens ni mica, sinó en tot cas, algun problema podem haver tingut amb el paper de l'interventor del món local. Hi insisteixo, dimensió? De moment, i mentre no es demostrï el contrari, està judicialitzat un procés en què es barregen determinades decisions de contractar determinats suports o determinades obres en un procés de construcció d'un hospital que no té res a veure amb la gestió de la prestació de serveis sanitaris en l'àmbit del territori.

I, després, com vostè deia molt bé, dues o tres qüestions pendents, sobre moltes altres que han quedat resoltes, en l'àmbit de l'Hospital de Sant Pau. Aquesta és la concreció.

Dit això, el debat està en si aquest model de nova gestió pública..., hem d'avançar amb aquest model de gestió pública, hi insisteixo, que ha demostrat, en els països, inclosa Catalunya, on s'ha aplicat, uns majors resultats i eficiència, i això ho diuen tots els experts, no ho dic jo des d'una posició política determinada, o regressed a un altre model, que és un model precursor d'un sistema públic que, d'alguna manera, no és exactament igual en benefici dels ciutadans i dels mateixos professionals.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Jo li agraeixo que ens hagi explicat de nou el model. I el model no el qüestionem, el model és el que és, precisament per això diem que el model, que és el que és, el paper ho aguanta tot, sempre pot ser bo o dolent, el model, d'una manera o una altra, està implicat en el fet que aquestes són les situacions. És evident que quan parlem de les situacions que estan sota instrucció judicial, que estan en via penal, home, són les més greus, però d'irregularitats administratives de molts tipus n'hi han i força.

Vostès em diu: «Els controls hi són.» Després, deixem el tema d'Innova. Els controls existeixen? Home, sí, però potser quan detecten la situació, doncs, la cosa ja no té remei. Jo li he parlat, per exemple..., i ja li reconec que no té vostè cap responsabilitat, però és que no l'interpel·lo com a responsable de totes aquestes situacions, sinó com a responsable actual, que penso que, davant de l'evidència, doncs, ha de treballar amb tots nosaltres per intentar que això no segueixi passant i que això es deturi i que es depurin les responsabilitats; res de seguir tapant el que hi hagi, caigui qui caigui, sigui de partit que sigui.

En l'IAT, perdoni, allà, a la fundació, en el patronat estaven..., bé, els noms no els diré, perquè no val la pena, però sempre són els mateixos, perquè, en fi, això és com un joc de trilers que sempre canviem les persones, el país és petit, però estaven els responsables de l'Hospital Clínic, de l'Hospital de la Vall d'Hebron i de l'Hospital del Mar a la junta del patronat. I, davant d'aquests senyors, el ciclotró que s'havia comprat amb diners públics donats a recerca s'estava fent servir per treballar per una empresa privada que es facturava a nom de CRC i de les persones responsables d'aquesta empresa. Home, és que aquí no cal que anem a buscar els controls reguladors de la Generalitat, és que anem només als patrons.

I també em remeto al que diu la sindicatura, que deu ser un organisme també parlamentari, un organisme públic. La sindicatura diu que és incompreensible que el protectorat de fundacions no fes una sola actuació

d'organisme de control de les fundacions, però que ja hem vist com s'ha controlat, perquè fallida fraudulenta, un forat importantíssim que ha arrossegat, també, la fallida de CRC per l'actuació dels responsables, un d'ells malauradament mort, i, per tant, no hi ha hagut depuració. Hi han controls, però la mateixa sindicatura diu que l'altre control no funciona; potser que ens posem d'acord en els controls.

Com pot ser que la sindicatura, amb un informe de què hem tingut notícia fa poc, ens parli d'irregularitats reiterades en el sistema sanitari? Reiterades! Que no se solucionen? O sigui, estan inveterades, són pròpies del sistema? Problemes de contractació reiterats, manca de licitació, retribucions als directius inadequades, indemnitzacions inadequades... I no en una entitat, en tot el sistema sanitari! I aquí no passa res! Però sí, els controls hi són, i la sindicatura ho diu; correcció, cap. Bé, si els controls els tenim, serà per fer-ne algun cas, perquè si, a més que són tard, després tampoc se solucionen... Perquè tot això no és penal, però a la llarga, quan els controls no funcionen, doncs, l'avarícia i la impudícia de determinades persones va *in crescendo*. I això ho sabem, això no és propi de Catalunya, això és un mal universal.

Jo li vull fer un exemple, que ja sap que li he tornat a dir algunes altres vegades: la inspecció del seu departament ha detectat que el que s'havia dit als mitjans i que s'havia denunciat que s'havia subcontractat activitat en dos hospitals privats de Barcelona que formen part del Siscat vulnera la Llei de contractes del sector públic.

Aplicaran les sancions que preveu la Llei de contractes del sector públic i prohibiran que aquests senyors contractin de nou amb l'Administració o se saltaran la Llei de contractes del sector públic? Perquè és taxativa. Perquè això mateix, conseller, i si vostè m'ho permet, ja ho van fer amb la Fundació Empordà –ja ho van fer amb la Fundació Empordà–, que va subcontractar –i són informes del seu departament– l'activitat de fisioteràpia a Fisiogestión.

I malgrat que es va concloure, amb aquest informe, que he tingut ocasió de veure amb els meus ulls, i les ulleres, per descomptat, que hi havia subcontractació, després hi ha un informe d'un jurídic que diu que bé, que això es pot incloure dintre de les aliances estratègiques i que, per tant, no cal sancionar.

Escolti, això no estava ni en el plec de licitacions, ni estava en l'adjudicació del contracte, no ens fem trampes al solitari, perquè això són irregularitats administratives, però es comença així i s'acaba com hem acabat a Innova i amb tota aquesta teranyina en què està embolicada i implicada moltíssima gent de moltíssims partits i de molts municipis.

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Jo comparteixo... –gràcies, presidenta–, comparteixo, diputada, la seva preocupació, que la faig meua, sobre el control de qualsevol àmbit del sector públic, perquè al final el control que hem de fer en l'àmbit del sector públic és un control dels processos administratius, òbviament, i també, i també i especialment, dels resultats que obtenim de cara a la finalitat última, que és atendre les persones del nostre país amb els recursos que els mateixos ciutadans com a contribuents hi posen.

I vull recordar que el problema de fons i principal de la nostra sanitat no és tant el nostre model, com a vegades dóna la impressió que volem fer veure, sinó que és el finançament d'aquesta sanitat, que, com molt bé diuen estudis que afortunadament no són d'aquest Govern..., fan explícit el fet d'aquest subfinançament crònic que ens porta a fer determinades coses i determinats esforços que no hauríem de fer si el nostre país tingués allò que li pertoca, i no ho diem nosaltres, sinó que ho diuen tercers.

Però, miri, parlem del control. Miri, cosa més controlada que la Guàrdia Civil en aquest país, jo li asseguro que no n'hi ha. Vam tenir problemes a la Guàrdia Civil? Vam tenir problemes, penals, a la Guàrdia Civil. Per tant, els controls tenen la capacitat que tenen, i les persones que volen saltar-se els controls també tenen les capacitats que tenen. Per tant, jo crec que en aquest país tenim un excel·lent sistema de control, des de la intervenció fins a la Sindicatura de Comptes.

I, miri, jo crec que hem d'utilitzar les coses en els seus termes adequats. El que aquí en diem «irregularitats» en termes de les sindicatures europees se'n diuen «in-correccions», que no és el mateix; quan aquí diem «irregularitats» estem dient «in-correccions». Tot el sistema sanitari i tot el sistema públic d'aquest país, tots –tots, no solament el sector salut–, tenen incorreccions en l'aplicació de la norma en la gestió dels serveis públics, tots –tots–; coses que a vegades són «frapants», perquè, per exemple, hi han informes a hospitals de l'Institut Català de la Salut on la intervenció diu que allà hi ha un excés de guàrdies.

Bé, escolti'm, tot això té una segona part: si els que administren la cosa pública, tots interpreten la norma d'una manera determinada des del punt de vista d'aquesta incorrecció –que no significa malversació de fons públics ni mala utilització, sinó que estem parlant d'assentaments comptables, de decisions d'adjudicació per una via o per l'altra, no estem parlant de malversació, estem parlant d'utilització de procediments–, si tots ho fan igual, home, haurem de veure la segona part. La segona part és, igual que tenim un informe consolidat de la sindicatura, l'informe consolidat de les alegacions que fan tots els administradors de la cosa pública, perquè segurament..., i tots convenim que el tema de la interpretació de la norma és un element subjectiu i que hem de consolidar i conciliar la interpretació de la norma per part de la sindicatura i la interpretació de la norma d'aquell que l'aplica.

I si nosaltres mirem tot el sector públic de la Generalitat de Catalunya, responsabilitat pública directa de l'Administració de la Generalitat, tot, inclòs l'Institut

Català de la Salut, que ja no té intervenció prèvia, sinó que té fiscalització i té també informe de la sindicatura, si vostè mira a l'informe general el que diu de l'Institut Català de la Salut la sindicatura, ens podríem esgarriar tots, perquè pensàvem que allà allò és un desgavell. Compte, és una irregularitat administrativa; no confonguem *tota* l'Administració pública, de tots –dels ajuntaments, de les diputacions...–, totes les administracions públiques tenen el control que correspon de la instància corresponent.

El que sí que és ben cert és que si, en pro del resultat, de l'*outcome*, la interpretació de la norma ha de ser una, perquè el que ha de premiar o ha de primar és el resultat a obtenir, és l'atenció aquella que hem de donar amb eficiència i eficàcia i en el moment, si hem de fer un excés de guàrdies en un determinat moment i la norma no ho permet, haurem de conciliar la norma amb la necessitat. I això és el que pretén, bàsicament, el nou model de gestió pública que es va concebre als anys vuitanta, per poder fer precisament això: que, quan la necessitat és imperiosa en un servei públic, i no solament imperiosa, sinó crònica, estable i habitual, la norma no impedeixi donar resposta al que ha de donar resposta en primer lloc, que és l'atenció a les persones. I, per tant, aquesta discussió, que és permanent, entre l'aplicació de la norma i el resultat, i l'*outcome*..., jo crec que la interpretació que s'ha de fer sempre ha de ser al més conciliada possible entre l'òrgan controlador i l'òrgan controlat, sempre amb la prelació que el factor més important a tenir present és que la norma no impedeixi que nosaltres puguem fer l'atenció idònia. Tenim problemes amb algunes interpretacions administratives, quan diu: «No, vostè no podia fer aquesta inversió, perquè la consignació en la partida pressupostària no hi era. Per tant, vostè ha fet una ad-

quisició i un bé d'una manera molt ràpida. –No, escolti'm, jo he hagut de fer-ho d'aquesta manera, perquè si no tenia aquest instrument, no tenia aquesta tecnologia, no podia continuar donant resposta a la necessitat, que és la finalitat última del servei públic.» Per tant, aquest és un debat molt interessant –molt interessant.

I això no vol dir que no prestem atenció i no estiguem demanant que s'aclareixi al més ràpidament possible tot el procés d'Innova, pel bé de la sanitat catalana, hi insisteixo, pel bé del municipalisme, com vaig dir l'altre dia, i pel bé d'aquest model sanitari que no pot quedar impregnat en la seva totalitat perquè tinguem en un lloc determinat determinades..., presumptes, hi insisteixo, irregularitats a l'hora de l'assignació de construccions, de col·laboradors, etcètera. Això ho veurà la justícia, però no per això hem de deixar de defensar acèrrimament l'eficàcia, l'honestetat de tots els membres dels consells d'administració del sector públic d'aquest país, la dels gestors i dels mateixos professionals que hi treballen. Jo crec que tenim una cosa gran en aquest país, que és el nostre sistema sanitari, en el país petit i en el país gran, i el que no és bo és que tirem pedres, en general, contra tot el sistema, i, en tot cas, apuntem sobre aquells punts que el sistema pugui tenir de defecte, amb la voluntat de corregir-lo, i, sobretot, allò que està en el jutjat, esperem que el jutjat digui...

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a les deu.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.